

12^e JAARGANG N° 15 — 24 JUNI 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

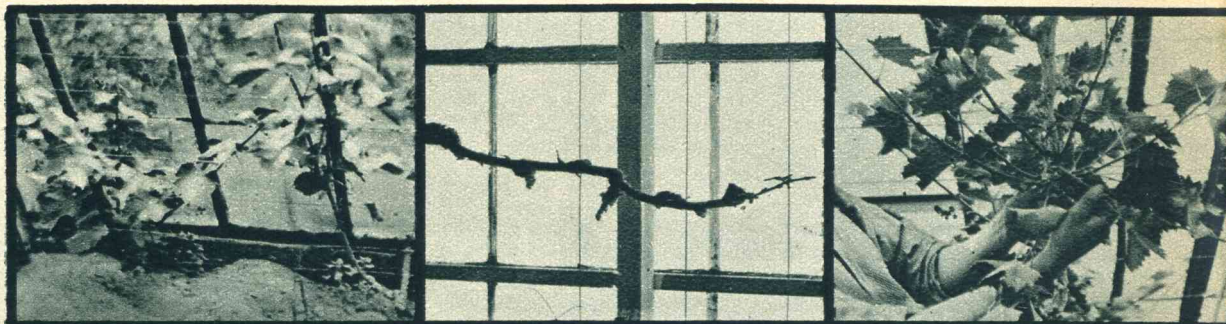
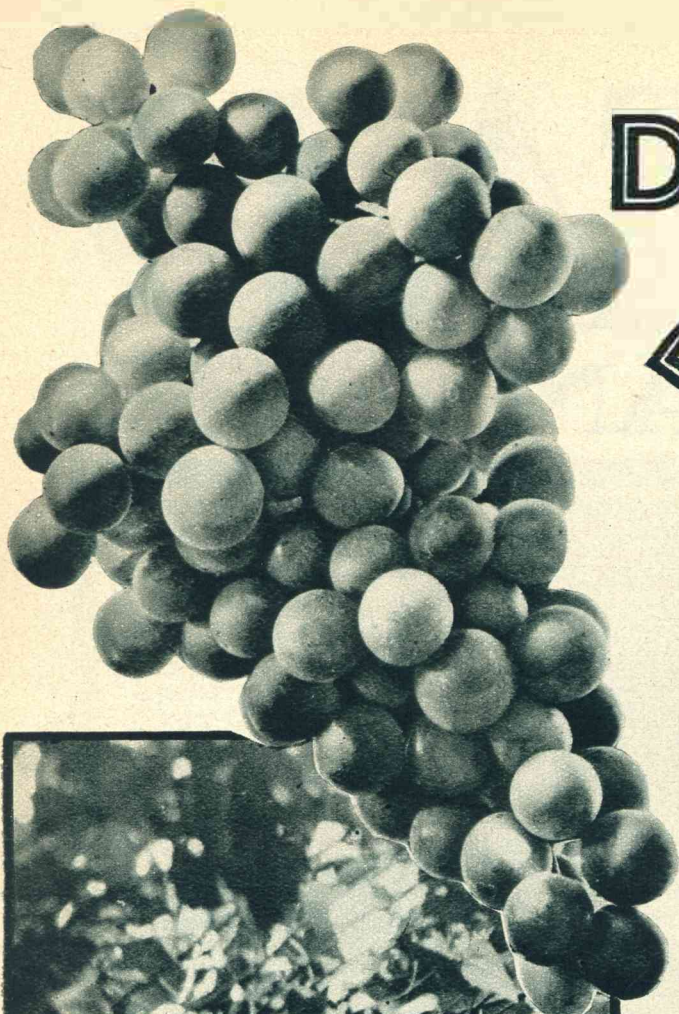

DE KOZAKKEN ZINGEN

(Foto Fox)

DE DRUIVEN RIJPEN

IN DE KASSEN VAN 'T WESTLAND

Het eerste jaar, dat het nieuwe stekje geplant is, draagt het nog geen vrucht.

Zoo ziet de druivenboom, geheel afgesnoeid, er uit tijdens de periode van winterrust.

Zoodra beginnen de talrijke loten niet uit te loopen of de tuinder is er al bij om de overtollige weg te nemen.

Wanneer dan na den bloei de kleine vruchten zich gaan zetten, worden overtollige jonge druifjes weggenomen om...

...een gelijkmatiger en gezonder rijpen van de overblijvende vruchten mogelijk te maken: door het grootte aantal bleven zij anders te klein.

Een volle kas met rijpe druiven biedt een weelderigen aanblik.

Wie over Edam hoort spreken denkt aan kaas, over Gouda aan lange tabakspijpen en weer aan kaas en wie 't Westland hoort noemen denkt aan druiven. Ook aan tomaten, perziken, bloemen — aan peen, spinazie en spercieboontjes. Maar toch in de eerste plaats aan druiven. Niet zoozeer omdat de druiventeeft voor het Westland een der voornaamste bronnen van bestaan is — de streek produceert ruim tien miljoen kilo per jaar — doch omdat de druif eigenschappen heeft, die onwillekeurig de aandacht op haar vestigen.

De Westlandsche tafeldruif is de aristocrate onder de vruchten. Dit klinkt op 't eerste gehoor misschien wat vreemd, waarde lezer, maar toch is het zoo. Het bewijs ervoor is gemakkelijk te leveren. Leg eens 'n gewone Dirkjespeer of een huis-, tuin- en keukenappel (op zichzelf heel smakelijke vruchten van onzen Hollandschen bodem) naast een tros druiven, een tros Westlandsche tafeldruiven. Men ziet aanstonds het opvallende verschil. De belangstellende blik gaat als vanzelf naar den fraai gevormden druiventros. En men voelt bij intuïtie, dat die tros donkerblauwe vruchten met den fluweelachtigen dauw op de schil niet past, niet op zijn plaats is tusschen het grovere fruit.

De druif is als een preutsche jongedame; zij vraagt entourage en brengt daarin haar eigen sfeer. Heeft u wel eens opgemerkt, hoe goed een tros druiven het „doet“ op de fruitschaal? Er moet dan echter niets anders op die schaal liggen — alleen maar een flinke druiventros. Zelfs al is de verhouding in de afmetingen zoek en ligt een groote

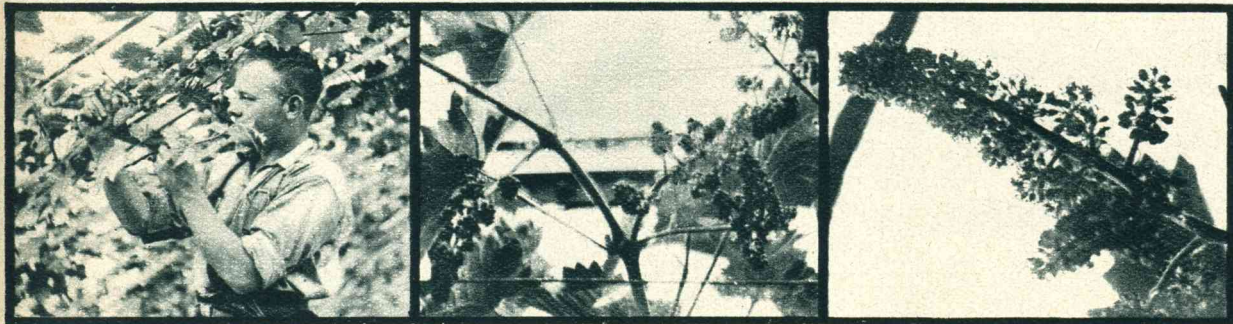
tros op een klein schaaltje, dan nog geeft de druif cachet.

* * *

De druif is voornaam, omdat zij weet wat zij waard is. Zij bedriegt niet. Een Dirkjespeer, blozend van gezondheid, kan u koude rillingen bezorgen en een vies gezicht doen trekken door de minder aangename verrassing, dat zij verblijf verschaft aan een levenslustig wormpje. De peer kan u op die wijze leelijk bedotten, want u ontdekt den bewoner eerst, als u de vrucht doorgebeten heeft. En ook al is dit niet gebeurd: U hebt steeds het griezige

gevoel, dat de helft van den worm meegegaan is...

Zooiets doet de druif niet — zeker niet onze Westlandsche. Zij is wat zij lijkt: achtien karaats. Zij is zacht en saprijk, smakelijk en zuiver. De druif is licht verteerbaar en daarom de speciale vriendin van zieken, herstellenden en ook van kinderen. De druif is edelmoedig, want zij stelt haar goede gaven voor iedereen beschikbaar. En iedereen waardeert die goede eigenschappen. De man of vrouw moet nog gevonden worden, die uit eerlijke overtuiging zal kun-

De overblijvende scheuten worden zorgvuldig geleid en opgebonden.

Al dra beginnen zich tusschen de bladeren nu ook de trossen fijne knopjes te vertoonen.

En wie er niet in geoeft is, zou nauwelijks bespeuren, wanneer de bloesem in de kas ontkiukt.

Om reeds in Mei rijpe druiven te hebben moeten de kassen van een goede centrale verwarming zijn voorzien.

Het is een lust, de zware, donkere trossen van den volen druivenboom te snijden.

In volle wagens wordt het kostelijke ooft ter veiling langs de koopmansbanken voorgereden.

Maar eerst moet de keurmeester der veiling 't product op kwaliteit gekeurd hebben.

Op het vernuftige groote veilingbord wordt de prijs voor het aangevoerde ooft afgemijnd.

nen zeggen: „Ik heb 't geprobeerd met druiven, — werkelijk goede druiven... volrijpe, sappige druiven... met Westlandsche druiven, maar... ik lust ze niet.”

* * *

Zoo is de druif.

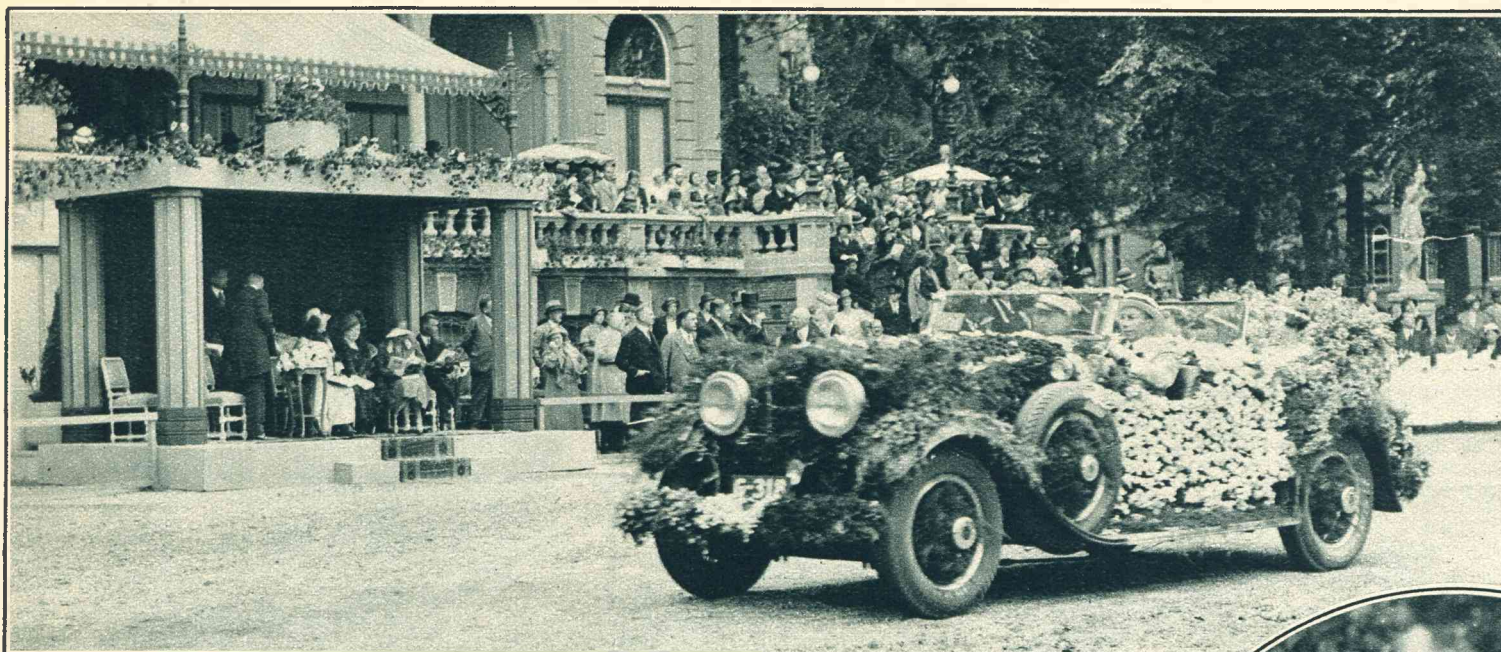
Bij dit alles komt nog, dat de Westlandsche druiven dit jaar niet zoo duur zullen zijn. De buitenlanders zijn verzot op onze druiven, maar hebben thans geen geld om de door hoge invoerrechten dure producten van den Hollandschen kweker te kopen. Daarom zullen er dit jaar meer Westlandsche druiven in Holland blijven. Juist in dezen tijd begint hun opmarsch: bij duizenden komen de prachtige trossen uit de kassen van het Westland en overal zullen zij verkrijgbaar zijn — in stad en dorp, in de hotels, in de fruitwinkels van den hoofdverkeersweg en in de groentezaken van de volksstraten. Buitendien voor toeristen op een 9-tal kwekerijen in het Westland zelf.

Koopt eens zulk een tros Westlandsche druiven — u koopt er Hollandsche gezondheid mee.

ANTON HARTMAN.

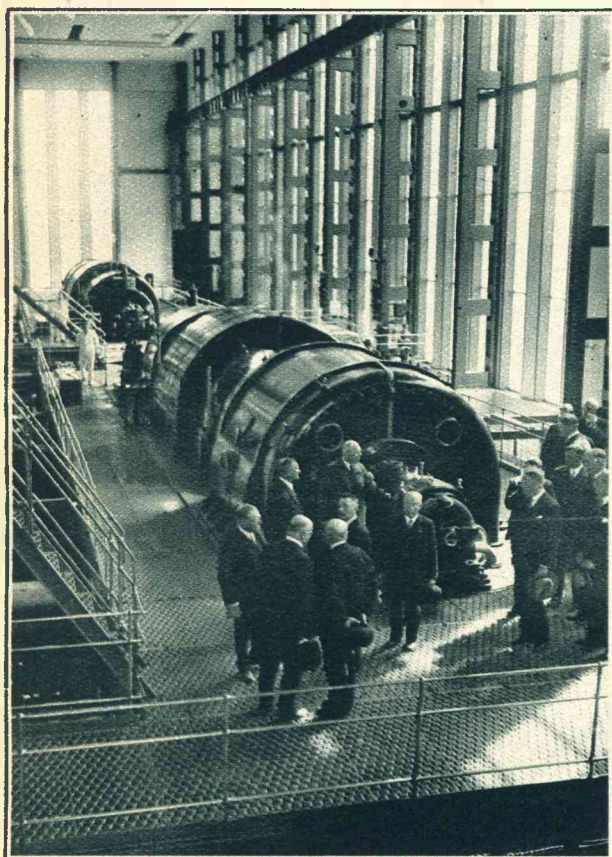
En in de restaurants of de huizen der groote stad genieten we van de saprijke vruchten, zonder te denken aan de vele zorgen, die de weelderige vrucht van den tuinder vergde. Dezen zomer zal met eenige bijzonder smakelijke nieuwe druivensoorten 'n proefgenomen worden

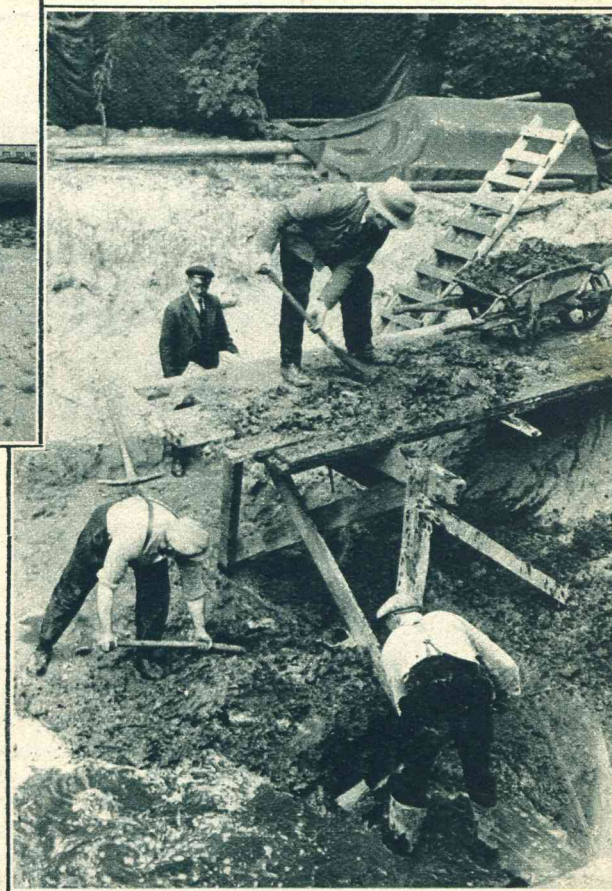
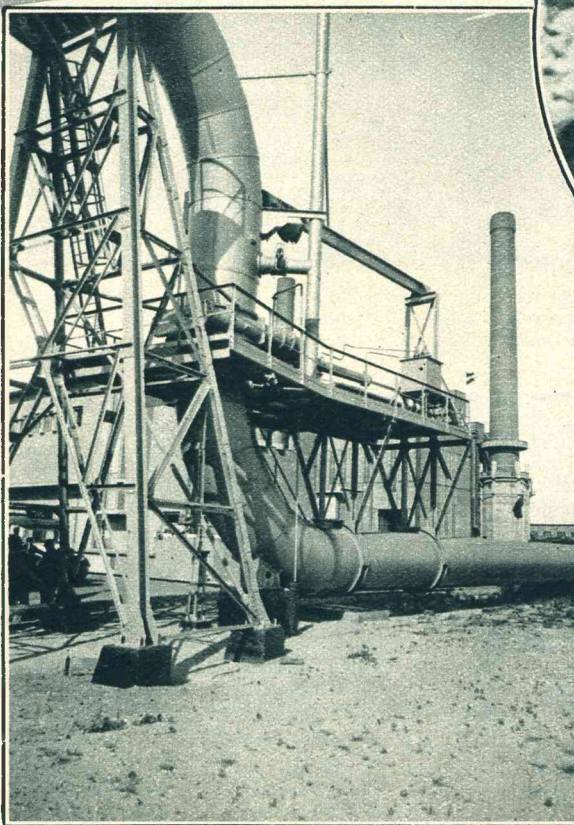
Men heeft het idee gehad om ten bate der crisisslachtoffers een wedstrijd van versierde automobielen in het Fondelpark te houden. H. M. de Koningin woonde het defilé bij.

Een lief drielal tuschen de bloemen.

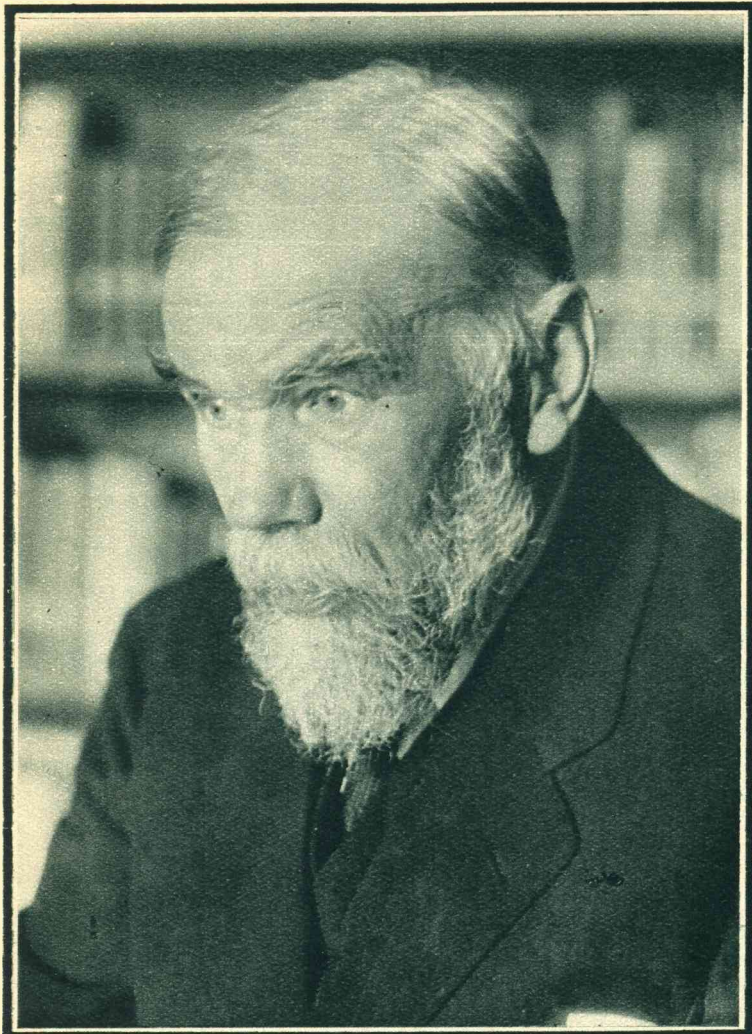
Door minister Reymer is te Velsen de nieuwe Electricische Centrale van de P.E.N. geopend. De autoriteiten in de machinehal.

De centrale van de P.E.N.: op den voorgrond de reusachtige gastoevoerbuis naar de hoogovens.

De schatgraverij te Zaandam gaat nog onverpoosd voort. Met spanning wacht men op de resultaten

De tentoonstelling „Moeder en Kind” is in tegenwoordigheid van burgemeester de Vlugt, Jhr. Roëll, commissaris der Koningin in de provincie Noord-Holland, en van tal van andere autoriteiten in het R.A.L.-gebouw geopend door den minister van Arbeid, Mr. Verschuur.

Een der laatste portretten van Frederik van Eeden.

Wij geven hier nog een foto van de huldiging van Mr. W. C. Wendelaar bij gelegenheid van zijn koperen jubileum als burgemeester van Alkmaar

De bekende schrijver en denker Dr. Frederik Paul van Eeden is op „Walden“ te Bussum, ruim 70 jaar oud, overleden. De begrafenis vond plaats op het R.K. Kerkhof aldaar. Een der zoons spreekt aan de groeve.

De burgemeester van Nieuwer Amstel, de heer A. Colijn, is plotseling overleden.

Het echtpaar Post—v. d. Laak te Hilversum, Laanstraat 17, viert 24 juni zijn gouden bruiloft.

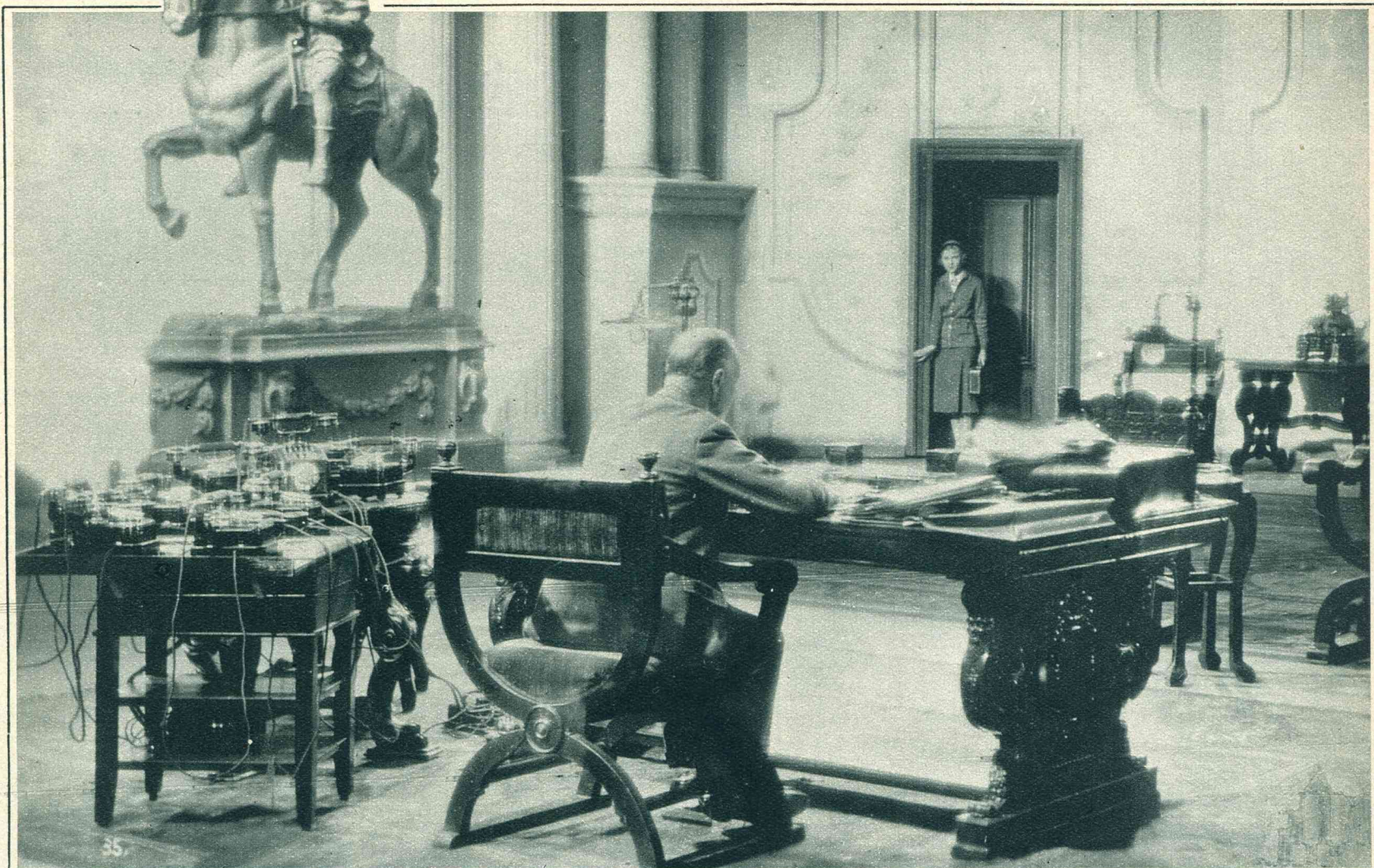
UIT DE PROVINCIE

De ex-keizer van Duitsland Wilhelm II was eenige dagen de gast van zijn vriend Baron v. d. Heydt op Zandvoort. De gewezen monarch op het punt de terugreis naar Doorn te aannemen.

In de omgeving van Schagen hield het vischcollege „De Baars“ een welgeslaagden wedstrijd.

In het hol van den „baas”. Indien men niet beter wist, zou men kunnen meenen in het hoofdkwartier van Karel den Grooten te zijn aangeland.

JUFFROUW KERKMUIS

Men stelt zich voor, dat „Juffrouw Kerkmuis” op de film evenveel succes zal hebben, als zij indertijd had, toen Annie van Ees in die gedaante voor het voetlicht trad. Mevrouw Kerkmuis heeft tamelijk veel overeenkomst met: De Privé-Secretaresse. Ook zij is een arm typistetje dat na heel veel wedervoorvallen met haar „baas” trouwt, tot groot genoegen van den voorheen zeer ongenaakbaren baas en niet minder van ’t onbeduidende typiste-kind. Grete Mosheim is de kerkmuis Susi Sachs en dank zij het feit dat er verschillende zeer geliefkoosde spelers naast haar staan, zooals bijv. Fritz Grünbaum, Charlotte Ander, Paul Hörbiger e.a., die de geestige dialogen en handelingen uitstekend weergeven, twijfelen we niet, of men zal zich met deze FIM-film even goed amuseeren als met het toneelstuk van mekeer.

Fritz Grünbaum, de „komische lijn” in deze film, met de tot echtgenoot gepromoveerde typiste van zijn heer en meester.

De laatste brief, dien de typiste gedictteerd krijgt, is een liefdesverklaring aan haarzelf.

„Ja, kindlief, nu blijven we
ALTIJD BLOND“.

Zonnig gouden krulbolletje... heerlijk blond haar. En moeder én dochter blijven jong — dank zij NURBLOND. Deze shampoo, zonder weerga, speciaal bestemd voor de instandhouding van de fijne en zoo gevoelige structuur van blond haar, voorkomt niet alleen het donker worden, doch geeft ook reeds donker en kleurloos geworden haar den oorspronkelijken gouden glans terug en het haar wordt zacht als zijde. Millioenen vrouwen over de geheele wereld en reeds duizenden hollandsche blondines gebruiken NURBLOND met buitengewoon succes. NURBLOND bevat geen kleurmiddel, geen henna, geen schadelijk bleekmiddel en ook geen soda. Ook het blonde haar van Uwe kleine meid moet met NURBLOND gewassen worden. Overal verkrijgbaar. Imp. Firma B. Meindersma, Den Haag — Amsterdam — Sneek.

Voor
toilet

VISKOSE SPONS

*altijd aangenaam en
zuiver door uitwasschen
in heet water of uitkoken*

Verkrijgbaar bij Apothekers, Drogisten en in zaken voor
huishoudelijke artikelen. Import.: L. S. A. Bron, Rotterdam

Wilt U in badcostuum bewondering wekken?

Denkt er dan aan, dat het badcostuum het
figuur verraad! Telt Uw lichaamsgewicht
„overtollige kilo's" — zorgt dan dat U zich
daarvan bevrijdt nu het nog tijd is! Duizenden
vrouwen hebben reeds kunnen bemerken, dat
Facil geleidelijk maar zeker slank maakt
zonder diëet, zonder de minste last of eenig
nadeelig gevolg.

Hoort slechts naar het volgende:

*Zendt mij s.v.p. nog een buis Facil
van 100 stuks want ik ben bang, dat ik
weer in gewicht zal toenemen. Ik heb
reeds een paar buizen gebruikt en ben
nu zóó slank, dat al mijn vriendinnen
mij mijn slanke lijn benijden. Zonder
dat ik mij ook maar in het minst ver-
moeid of onprettig heb gevoeld, heb ik
in den loop van een maand 4 kilo aan
gewicht verloren.*

Hoogachtend, B. I.

Facil is verkrijgbaar in Apotheken en dro-
gisterijen à f 3.— per buis van 100 stuks voor
een vermageringskuur van 3 weken.

Zes bekende Nederlanders

hebben in de kolommen van dit blad verklaard, hoe zij
van hun pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en
zenuwen bevrijd zijn geworden door het gebruik van Togal-
tabletten. Een van deze verklaringen luidde o.a.:

„Ik heb Togaltabletten ge-
bruikt, het resultaat was wer-
kelijk prachtig en verrassend.
Ik was sedert jaren rheuma-
tieklijder en kon niet meer
knien of loopen. Ik voelde
pijn en stramheid in de
rechterknie en na het gebruik
van eenige flacons Togal-
tabletten was de pijn en
stramheid geheel verdwenen.
Ik werd leniger in al mijn
ledematen en kon als vroeger
weer knien en uren in de
bosschen wandelen. Nu is de
herfst en de winter voorbij en
door doelmatig gebruik van
Togaltabletten ben ik totaal
rheumatieklijders met veel vertrouwen de Togaltabletten
aanbevelen”.

Iedereen moet Togal op zak of in huis hebben, want
Togaltabletten regelen den bloedsomloop en verwijderen
alle onzuiverheden zooals infectieuze bacteriën of urine-
zuur. Dat is dan ook de reden, dat Togal evengoed helpt
tegen hoofd-, kies- en zenuwpijn, als tegen de pijnen in
ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen, ook genaamd
rheumatiek, spit, jicht, ischias, alsmede tegen alle verkoud-
heidslekten. Een ander groot voordeel van Togal is, dat
het gebruikt kan worden ook door die personen, die geen
andere medicamenten kunnen verdragen, want Togal is
onschadelijk voor hart, maag en nieren. Bij alle Apoth. en
Drog. à f 0.80.

Hoe wordt men rijk en gelukkig tegelijk?

Maar zeker is, indien het geluk slechts enkele seconden met
u is, dat u 1 Juli a.s. de gelukkige winnaar kan zijn van den
hoofdprijs, groot één miljoen francs of 98.000 gulden, der loten Crédit National de France 1920, gegarandeerd door den Franschen
Staat. Verder nog zeer veel prijzen à een half miljoen francs of 49.000 gulden, 2 prijzen à 200.000 francs, 3 à 100.000 francs,
6 à 50.000 francs. Totaal 2000 prijzen. Na ontvangst van slechts drie gulden zenden wij u onmiddellijk een deelname, welke recht geeft
op den geheelen prijs (dus geen gedeelten); 2 stuks f 5.80, 3 stuks f 8.50 en 5 stuks f 13.50. Ieder koper ontvangt 3 dagen na de
trekking gratis de lijst. Zendt nog heden postwissel of girostorting no. 135173 aan de Firma J. SANDERS, Comm. in Effecten,
Hoogstraat 4, Den Haag, Telefoon 116587. Drie Hollanders waren reeds winnaar van den Hoofdprijs groot één miljoen francs. Waagt
thans ook uw kans voor de 1 Juli trekking. Bestelt nog heden! N.B. Verkoop in Nederland wettig geoorloofd.

Maar vandaag...

naar buiten en een zonnebad genomen met

NIVEA of NIVEA-OLIE

Dat wordt een heerlijke dag! Een gezonde
huid en een mooie bruine teint!

Zoo is het! Door Nivea en Nivea-Olie
vermindert het gevaar van een pijnlijken
zonnebrand en krijgt U een prachtig ge-
bronsde huid, zelfs bij bewolkten hemel.

Bij hitte werkt Nivea aangenaam verkoelend,
terwijl op koude dagen Nivea-Olie U
beschermt tegen een te sterke afkoeling.

Maar nooit met een nat lichaam een
zonnebad nemen en steeds van tevoren
inwrijven!

Prijzen:

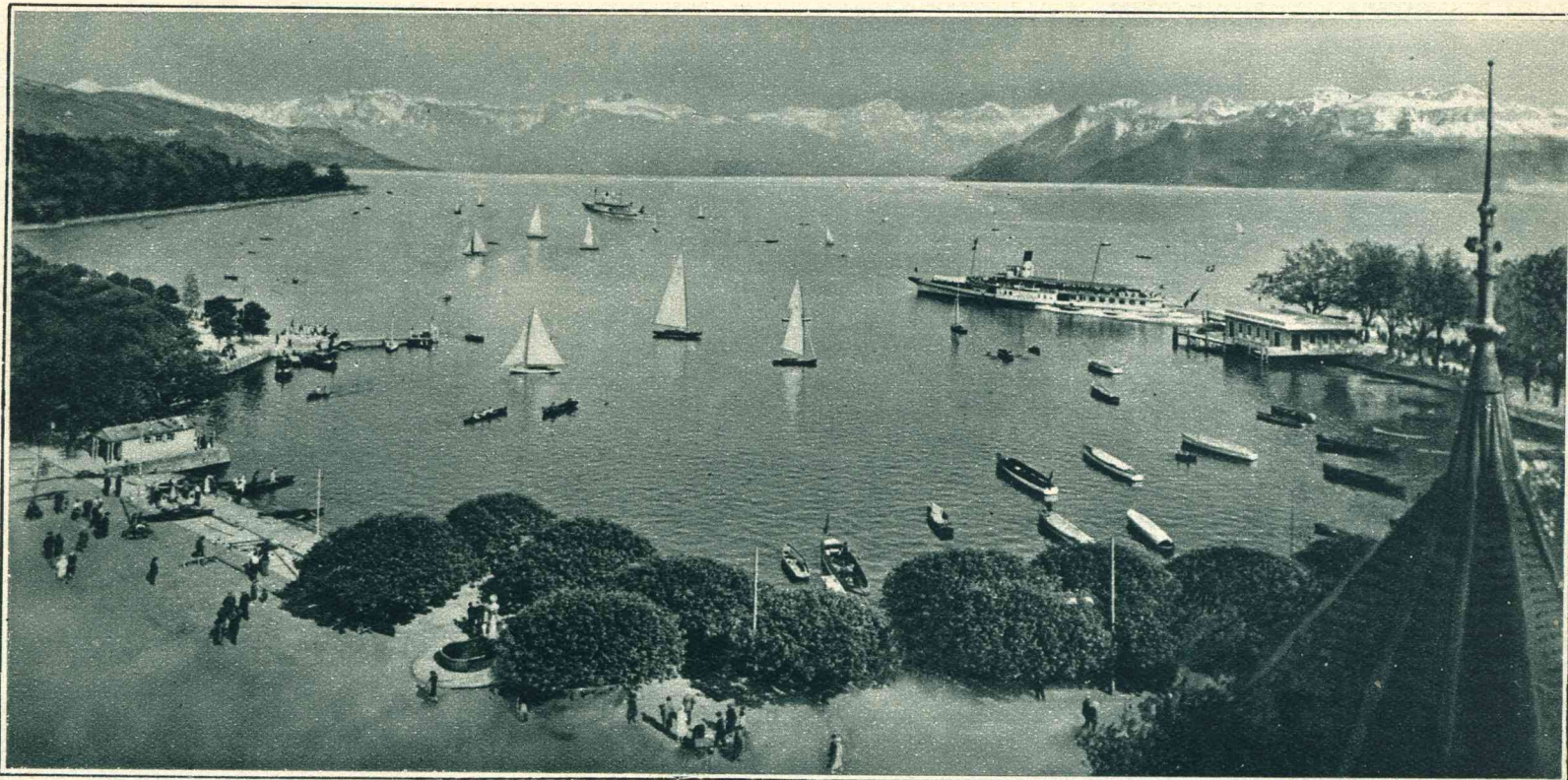
Nivea in doozen 20—90 cts.,
in tuben 35 en 55 cts.

Nivea-Olie in flesschen
75 en 120 cts.

Pebeco Mij., Sarphatikade 3
Amsterdam-C.

Alleen **NIVEA** en **NIVEA-OLIE** bevatten het de huid verzorgende Eucerit

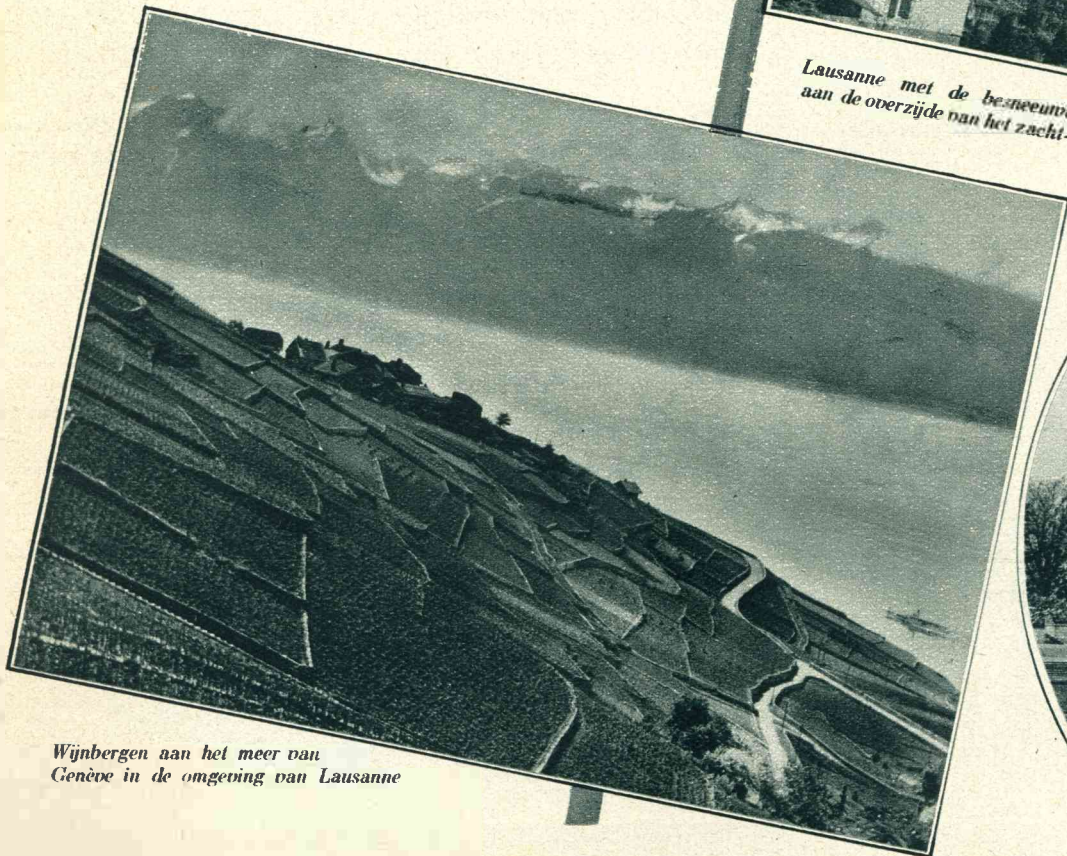
De bocht van Lausanne-Quchy is een der heerlijkste gedeelten van het meer van Genève.

LAUSANNE

De zoolang uitgestelde Herstelconferentie is dan eindelijk te Lausanne geopend. Met spanning wacht heel de wereld op het resultaat. Hoeveel breder is sinds den oorlog niet de beteekenis van het woord Herstel geworden. Zinkt niet het gewicht van herstel van oorlogsschaden en kosten in het niet bij het herstel van het geheele wereld-economische leven, dat voor een groot gedeelte afhangt van de meerdere of mindere doortastendheid, waarmee men thans zal durven en willen optreden, zij het misschien soms met voorbijzien van direct eigenbelang? De moed en 't doorzicht van al te partijdige staatslieden mogen eindelijk eens toereikend blijken om ons voor dieper ellende te vrijwaren.

Lausanne met de besneeuwde Alpentoppen aan de overzijde van het zacht-bemaasde meer.

Wijnbergen aan het meer van Genève in de omgeving van Lausanne

De zetel der Herstelconferentie is het Slot-hotel Quchy.

HET ERFDEEL

DOOR ETHELM. RADBOURNE

Het rumoer van het verkeer steeg Downing als wijn naar 't hoofd. En midden erin was 't hem, alsof hij in 'n woelige zee met de golven worstelde — een oogenblik van onoplettendheid en hij zou gevaar loopen verzwolgen te worden. Maar niet alleen de drukte, ook de overdaad van welvoorziene étalages bracht hem van zijn stuk. Hij had een gewaarwording als bevond hij zich tusschen de sprookjesachtige heerlijkheden van een verhaal uit Duizend-en-één-Nacht. Ook de voorbijgangers — in hun eigen verlangens en gedachten verdiepte, egoïstische wezens — bekeek Downing, alsof hij de bewegingen van spelers op een toneel gadesloeg. Het was, of de menigte iets vreemds en verafs had, of hij er door voelicht van was gescheiden.

De glazen deur van een winkel hield Downing opeens zijn eigen spiegelbeeld voor en hij bekeek het aandachtig. Er was niets opvallends aan, constateerde hij met een gevoel van groote verlichting. „Volkomen normaal”, was de eindconclusie, waaraan hij zich hardnekkig vastklampte. Niets in zijn voorkomen sprak van gevangenschap, fluisterde er zelfs van . . .

Hij droeg het hoofd hoog, zijn rug rechte zich — hij liep door als iemand, die zich verheugt in de zekerheid van het vrij-man zijn. Toch moest hij oppassen voor een te uitbundig vertoon — de koppige, bedwelmende wijn der vrijheid moest voorzichtig en matig gedronken worden. . . .

Luxe was de stem in dit koor van openbaringen, die het sterkst tot zijn verbeelding sprak, stelde Downing vast. Armoede hield zich wellicht in de zijstraten schuil, maar op de drukke avenue, waarlangs zijn weg voerde, was weelde het alles-overheerschende kenmerk van het straatbeeld. Hij betrapte zich erop, dat hij de kleeding van een dame, die in den stroom van wandelaars gelijken tred met hem hield, taxeerde. Hij zag een kostbaren bontmantel, een elegant fluweelen hoedje; zijn ooren vingen het geritsel van zijde op en even was er de matte glans van parels, waar de mantel den hals vrij liet. Downing's blik dwaalde naar haar handen. Ze had een met juweelen versierd taschje bij zich en onwillekeurig trachtte hij te gissen, hoe groot de inhoud wel zou zijn. Een rijke vrouw zooals zij gaf meer aan volmaakt-nuttelooze luxe uit dan hij met moeite zou kunnen verdienen om krap-aan rond te komen, peinsde hij bitter, en de schrijnende ongelijkheid, die in de wereld heerscht, dreigde een wild, mokkend verzet in hem te ontketen. Maar een andere gedachte bracht plotseling afleiding. Hij moest zich niet laten neerdrukken, hij had alle redenen om verheugd te zijn, flitste het door zijn geest. Hij kon komen en gaan naar eigen vrije verkiezing, hij was meester over elk zijner bewegingen. Dit besef maakte hem opgewonden. Zelfs de duur-gekleede, rijke vrouw vlak bij hem, bezat niet méér vrijheid dan hij. Hij wierp een vluchtigen blik op haar gelaat. Ze was niet jong meer en knap evenmin, maar een vriendelijke uitdrukking op haar gezicht gaf haar iets aantrekkelijks. Een goedhartige vrouw was zij ongetwijfeld, stelde hij zich voor.

En terwijl hij keek, stond ze plotseling stil en boog zich naar voren. Downing, vlugger dan zij, had gezien wat zij zocht. Een schakel van den ketting van haar taschje was gebroken. Iets zilverigs glinsterde in 't stof, dat dik op het plaveisel lag. Het was 't werk van een oogenblik voor hem om zich eveneens te bukken en haar haar eigendom te overhandigen.

„Dank u. Ik zou 't erg onplezierig gevonden hebben om het te verliezen.”

„Dat kan ik me voorstellen,” verklaarde Downing, beseffend, dat hij het een of ander — iets alledaagsch en neutraals — behoorde te zeggen.

Iets in den klank van zijn stem scheen haar aandacht te trekken. Hij voelde, dat zijn slecht-zittende kleeren plotseling hun eigen taal spraken. Hij vroeg zich af, of zijn stem dat niet-direct-definieerbare had behouden, dat onmiddellijk den man van opvoeding verraadt. De jaren in de schaduw hadden hem van veel dingen beroofd en hij merkte, dat hij ze in deze eerste dagen van herkregeen vrijheid weer tot zich riep, zooals een herder het de afgedwaalde schapen van zijn kudde doet.

„Ik ben erg gehecht aan dit taschje — het is een

aandenken,” hernam ze. „Sommige dingen vertegenwoordigen een waarde, die niet in verhouding staat tot het practische nut, dat men ervan heeft.”

„Maar dit hier heeft op zichzelf al waarde genoeg, om een arm man een week of twee voor gebrek te bewaren,” bracht Downing in het midden. De toon van zijn eigen stem hinderde hem. Hij leek wel een kind, dat een ander kind zijn speelgoed misgunt, verweet hij zichzelf geërgerd. Maar het in lang-niet-meer gekende genot van vrij en onbevangen te kunnen uiten, wat hij op het hart had, was hem te machtig geworden.

Hij voelde haar oogen vrijmoedig-onderzoekend op zich gevestigd.

„Neemt u me niet kwalijk, maar . . . iets in uw stem . . . u bent zeker herstellend van een langdurige, ernstige ziekte?”

„Ja,” knikte Downing, „langdurig en ernstig. Maar ik knap al weer aardig op.”

„Wel, dan feliciteer ik u van harte. De mensche-lijke stem is werkelijk een barometer. Ik heb zooveel ziekte in mijn omgeving meegemaakt, dat ik die eigenaardig-zwakke stem van herstellende patiënten direct herken.”

Al pratend waren ze tot het einde van de avenue gewandeld en bij het kruispunt bleef Downing's begeleidster staan. Ze zou met een laatste dankbetuiging van hem zijn weggegaan, maar zijn volgende vraag belette haar dit voornemen uit te voeren.

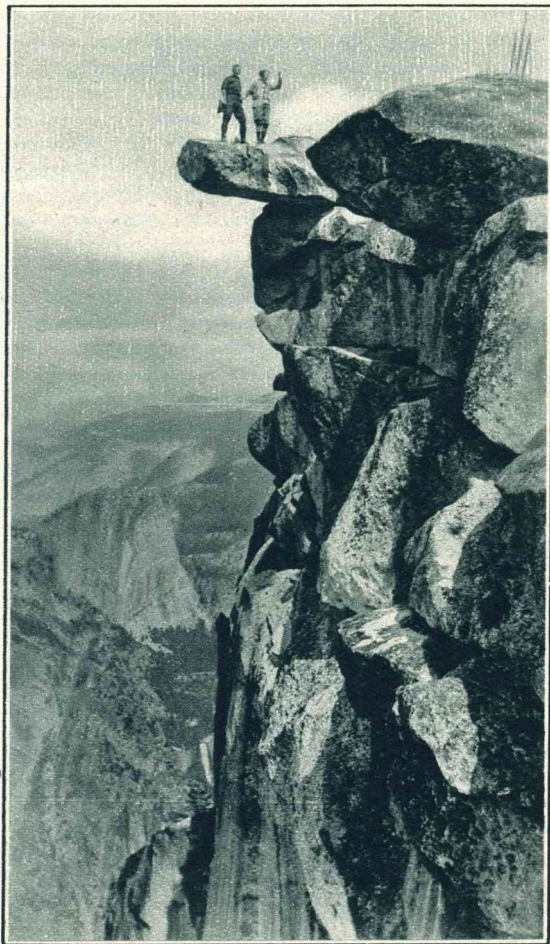
„Ga ik zoo in de richting van Borrom Street?”

„Borrom Street?” Vergeefs trachtte ze zich den naam te binnen te brengen. „Het spijt me, maar ik kan het u niet zeggen. Maar ik woon hier vlak bij en ik heb een plattegrond thuis. Als u even met me mee wilt gaan . . .”

„Dat zou heusch te veel van uw vriendelijkheid gevergd zijn,” aarzelde Downing.

„Beschouwt u het als een kleinen wederdienst voor het in veiligheid brengen van mijn taschje. Als u er niet zoo vlug bij was geweest, zou ik 't waarschijnlijk zijn kwijt geraakt. Ofschoon . . .” Ze aarzelde even: „ik ben er niet zeker van, of er genoeg geld in zat om 'n diefstal loonend te maken.”

„Bent u daar niet zeker van?”

Onder deze merkwaardige overhangende rots bij den Glacier Point in het Noord-Amerikaansche Yosemite-Park, loopt de rotswand duizend meter loodrecht neer in de Yosemite-vallei.

De onthutste klank van zijn stem trof haar.

„Waarom vraagt u dat op dezen toon?”

„Wel, het is de verwondering van een arm man over den overvloed van sommige van zijn medemenschen, voor wie tellen zelfs een overbodige moeite is . . .”

„Het was maar zoo'n toevallige opmerking,” viel ze hem haastig in de rede, als verontschuldigend. „Geld ter wille van het geld beteekent niet veel voor me.” Inmiddels hadden ze haar huis bereikt. „Als u een oogenblikje wilt binnen komen, zal ik den plattegrond voor u halen.”

Ze ging Downing voor naar een kamer rechts van de hall en liet hem daar alleen. Met een goedkeurenden, bewonderenden blik keek hij om zich heen. Het weelderige, smaakvolle interieur gaf hem een gewaarwording van vaag herkennen, van zich thuisvoelen; het was, of in deze kamer de schim van vroegere verijning rondwaarde — een vleug van schoonheid, die als blank, vluchtig schuim was op een zee van herinnering. Er was eens een tijd geweest, dat kamers als deze zijn gewone omgeving vormden. Zijn oog viel op een opengeslagen muziekboek op den vleugel: Chopin's Nocturne in E Mineur. . . . Eéns had hij onder zijn vrienden den naam gehad van een goed kenner en beoordeelaar van muziek en opeens was het hem, of de weemoedige, verdroomde klanken van Chopin's Nocturne uit een ver tooverland zijn oor bereikten, de in tranen brekende klaagzang over een verloren leven. De schilderijen aan de wanden? Een MacWirther gravure. . . . een Rossetti. . . . een Burne Jones. . . . De boeken? Hij liep op de boekenkast toe. Shakespeare, Milton, Shelley, Keats — een paar prozaschrijvers — het puik van Englands groote en edele geesten. Een diepe zucht kwam over zijn lippen. Hij was hier op bekend terrein; hij voelde zich als een man, die zich uit een modderpoel naar den vasten grond geworsteld heeft.

Zijn hand kwam in aanraking met iets kouds, dat op de tafel lag, waar hij tegenaan leunde. Het was het zilveren taschje en als betooverd staarde hij er naar. Een wrange glimlach speelde om zijn lippen. Ze had niet geweten hoeveel geld er in zat! Zorgeeloos — en waarschijnlijk niet kleingeestig, grootmoedig zelfs — hij kende dat type vrouwen. Ze had zoo'n royale bankrekening; overvloed was zoiets vanzelfsprekends voor haar, dat ze zich nooit moeite had gegeven, haar hoofd te breken met preciese berekeningen. Als het noodig was, zorgde een milde hand voor aanvulling. . . .

Hij dacht aan den schamelen inhoud van zijn eigen beurs: net voldoende om in het allernoodzakelijkste te voorzien, tot hij een of ander baantje zou hebben gevonden. Een behoorlijke, goedbetaalde betrekking? Dat zou één kans op tienduizend zijn. Referenties kon hij niet opgeven — de jaren van schaduw hadden hem van zijn plaats in de wereld beroofd.

Bittere opstandigheid laaide in Downings's hart omhoog. Als zich hier, in deze kamer, eens de sleutel bevond, die stijf-gesloten deuren voor hem zou openen. . . . ? Eén van de bankbiljetten in dit zilveren taschje zou de mogelijkheid voor hem openen een nieuw leven te beginnen — zich iets, dat op bestaanszekerheid leek, te verschaffen, hem in staat stellen rustig af te wachten — voorzichtig de kat uit den boom te kijken tot zich iets zou voordoen, dat niet al te zeer beneden zijn vroegere maatschappelijke positie bleef. En risico was er niet aan verbonden. Hij kende haar type; ze was door-en-door onverschillig, om niet te zeggen slordig, in geldzaken, omdat ze nimmer de waarde van geld had leeren kennen. Ze zou het nooit ontdekken.

En als ze er achter kwam, wel, dan zou ze weten te zwijgen. . . .

Het was, of deze onwrikbare overtuiging zijn verbeelding vleugels gaf. Downing achtte zich volmaakt veilig — ditmaal was er geen kwade kans, dat hij zijn daad zou moeten boeter; hij was zeker van haar soort — hij had zooveel van dergelijke ietwat-zorgeloze, maar innig-goedhartige vrouwen in zijn leven ontmoet. Zij zou begrijpen, dat hij in wanhoop had gehandeld, door nood en gebrek tot het uiterste gedreven. Zelfs als ze het ontdekte, zou medelijden haar mond gesloten houden.

Het was 't werk van een oogenblik om een van de bankbiljetten uit het taschje te nemen en het in zijn vestzak te steken. Een schaduw van een glimlach trok over zijn gezicht, toen hij het deed. Deze vrouw behoorde niet tot het uitgeslagen, achterdochtige, koel-zakelijke genre, dat nummers van bankbiljetten noteert! Daarvoor was ze te impulsief, gleed ze te gemakkelijk over den ernstigen kant der dingen heen. En zelfs als ze de vermissing ontdekte, zou haar aangeboren goedhartigheid haar doen zwijgen — ze zou *begrijpen*. Dit was het stage refrein van Downing's overpeinzingen.

Hij voelde zich volkomen op zijn gemak, toen ze de kamer weer binnen kwam met den plattegrond. Een onwankelbaar besef van veilig-zijn behoedde hem voor teekenen van zenuwachtigheid. Met evenveel rustige aandacht als zijn gastvrouw bestudeerde hij de kaart.

„Borrom Street?” Haar vinger bleef op den naam rusten. 't Was ver in het Oosten, dicht bij de dokken. Downing voelde, dat haar gedachten zich bezig hielden met de kloof, die er gaapte tusschen zijn persoon en deze armelijke buurt. Dat deed hem genoeg. De sporen van vroegere beschaving en gentleman-zijn waren blijkbaar nog niet bij hem uitgewischt.

„Kan ik u een kop thee aanbieden?” vroeg ze. „Het is een heele afstand naar de dokken; en u zei, dat u pas ziek bent geweest.”

„Maar ik ben nu weer beter. Neen, dank u vriendelijk, ik moet noodig weg; ik heb al te veel van uw goedheid gebruik gemaakt.”

Weer op straat vervolgde Downing in gedachten zijn weg. Eigenlijk kon hij nu wel wat beters zoeken dan dat kosthuis in Borrom Street. In ieder geval zou hij eerst maar eens gaan eten, voor hij een besluit nam. Hij liep het eerste restaurant het beste, dat hij passeerde, binnen. Het zou niet noodig zijn om nu al het bankbiljet te wisselen. Voor het oogenblik kon hij zich nog redden met zijn geringen voorraad kleingeld.

Hij voelde zich bepaald opgewekt. Hij was weer 'n vrij man, de donkere jaren begonnen zich al op te lossen in den mist van gisteren en zijn zakken bevatten nu voldoende om 't een poosje uit te zingen. Hij moest zijn plannen zorgvuldig voorbereiden en dan zijn voet zetten op de ladder van 't normale bestaan.

Het was gaan regenen, toen Downing uit het restaurant kwam — een lichte schaduw op zijn goede stemming. Hij versnelde zijn pas wat, daar de regen hoe langer hoe harder begon te vallen. Hij moest zoo gauw mogelijk zien een onderdak te vinden, een rustig plekje, waar hij een paar dagen zou kunnen blijven, terwijl zijn plannen vasteren vorm gingen aannemen.

Het was een stille straat, waar Downing nu liep. Een oogenblik had hij haar voor zich alleen, maar weldra kwam heel langzaam een auto aanrijden. De man achter het stuur trok Downing's aandacht. Hij zat in pijnlijk-gebogen houding, terwijl hij zijn wagen met een slakkengang liet lopen. Toen hij Downing in 't oog kreeg, stopte hij, draaide zich met zichthare moeite op zijn zitplaats om, en wenkte den eenzamen wandelaar.

„Kunt u chauffeeën?”

„Ik heb het in lang niet gedaan, maar...”

Downing maakte den zin niet af. „Ja, ik kan chauffeeën,” verbeterde hij zijn eerste woorden.

„Zoudt u mij dan van dienst willen zijn? Ik zou u erg dankbaar zijn, als u me naar een garage wilde brengen, waar ik een chauffeur kan huren om me naar huis te rijden. Ik heb opeens een aanval van reumatiek in mijn arm gekregen — u weet, reumatiek is een leelijke vijand, die je op het meest-onverwachte oogenblik bespringt. In ieder geval — ik wil niet riskeeren naar buiten te rijden — twintig mijl — met een onbruikbaren rechterarm.”

„Ik wil u met genoeg helpen.” Downing stapte in den wagen en legde zijn hand op het stuurwiel. „Zegt u maar, waar u naar toe wilt.”

„Er is een garage in Ponting Street, eerste straat rechts en dan de derde links.”

„Maar...” Downing zweeg even en keek zijn metgezel van terzijde aan. „Wat zoudt u er van zeggen, als ik den heelen weg chauffeur? Ik heb een dagje vakantie genomen en kan dit dan als een uitstapje beschouwen. Een gratis autotocht naar buiten,” voegde hij er lachend bij.

„Bent u vreemd in deze buurt?”

„Ja. En, zooals ik al zei, op 't oogenblik heb ik niets anders te doen. Wanneer u me wilt meenemen als ballast...”

In de oogen van den ander kwam een vrolijke tinteling. Het ongewone van het avontuur scheen hem te amuseeren. Downing, die hem gadesloeg, classificeerde hem als een nieuw exemplaar van het goedhartig en beminlijke menschensoort — een mannelijk evenbeeld van de dame, wier huis hij een uur geleden had verlaten.

„Het is buitengewoon vriendelijk van u.” De ander aarzelde en vervolgde toen op eenigszins verontschuldigenden toon: „het is eigenlijk te veel gevergd van een vreemde, maar toch...”

Weer kwam er een korte pauze en Downing haastte zich deze aan te vullen. „Ik vind het heusch erg prettig. Een onverwacht uitstapje.”

„Nu, goed dan... en bij voorbaat wel bedankt.”

Downing had den wagen weer in beweging gezet. Er was iets in het zoemen van den motor, dat hem als muziek in de ooren klonk. Hij trachtte zich te herinneren, hoe lang het geleden was, dat hij voor het laatst had gechauffeerd.

„Ik woon buiten, in Hollings,” vertelde de eigenaar van den auto. „Het is ruim twintig mijl. Kent u het dorp? Och neen, natuurlijk niet, als u een vreemde bent in deze omgeving.”

Downing was druk bezig met handles en pedalen. Die moderne wagens hadden allerlei eigenaardigheden, die nieuw voor hem waren. Hollings? *Kende hij het?*

„Ik ben er als jongen eens geweest,” hoorde hij zichzelf zeggen. „Jaren geleden. Waarschijnlijk zal ik het plaatsje niet meer herkennen.”

„Daarin zoudt u wel eens gelijk kunnen hebben. Het oog van de stadsmenschen is er op gevallen — het is nu een echt forensendorp — het wemelt er van moderne villa's en villaatjes. Maar mijn vrouw en ik zijn in dit opzicht erg gelukkig geweest; we hebben de hand kunnen leggen op een ouderwetsch landhuis — we hebben zelfs den naam ervan niet veranderd...” „Het Plechtanker” heet het huis — grappige naam, vindt u niet — het geeft je zoo een idee van de rustige degelijkheid van vroeger. Wat is het?” viel de spreker zichzelf in de rede, „noot dit type wagen gereden? Ik zal u de bijzonderheden even wijzen.”

Downing's onbekendheid met de technische details van den auto leidde het gesprek in veilige banen en daarna eischten weg en wagen al zijn aandacht. Al spoedig had hij dezen laatsten geheel in zijn macht en was zijn zelfvertrouwen groot genoeg om hem met een flinke vaart op den stillen, rechten weg te laten loopen. De eigenaar gaf aanwijzingen over de richting. Van tijd tot tijd sprak hij over Hollings.

„Ik vermoed, dat er nog wel een trein naar de stad terug zal gaan?” informeerde Downing.

„Ja. Er gaat er één om zeven uur. U hebt ruimschoots tijd om eerst bij ons te eten.”

„Laat ik u niet derangeeren,” weerde Downing af. „Ik ben immers tegen achten in de stad terug.”

Hij was zich bewust, dat de onbekende hem nauwkeurig opnam en bestudeerde. Wat voor voorstelling zou hij zich van zijn gelegenheids-chauffeur maken, vroeg Downing zich af. Waarschijnlijk zou hij het niet zoo gemakkelijk vinden hem te classificeeren. Ongetwijfeld een man van opvoeding, maar die min of meer aan lager wal was geraakt, zóó zou vermoedelijk de eindconclusie luiden, terwijl hij zich natuurlijk het hoofd brak met de vraag, of het aanbod van een geldelijke belooning als een beleediging of als een buitenkans zou worden beschouwd.

„Hollings ziet er op een lenteavond op zijn best uit,” klonk de stem naast hem, „tenminste een deel ervan. Wij wonen een heel eind van de nieuw-aangelegde villa-wijken; in de omgeving van ons huis heb je nog ongerepte natuur.”

't Leven was toch wel zonderling, filosofeerde Downing. Dat hij nu juist in een auto moest terecht komen, die naar Hollings ging. En niet alleen naar Hollings, maar naar „Het Plechtanker” op den koop toe! Maar natuurlijk zou niemand in Hollings zich hem herinneren. Hij was nog een jongen geweest, toen hij er met zijn moeder een bezoek bracht, en de tijd was een uitstekend middel om het verleden uit te wisschen. „Het Plechtanker” bijvoorbeeld werd thans door volkomen vreemden bewoond.

„Mijn naam is Colon,” stelde de eigenaar van den wagen zich plotseling voor. „Het wordt langzamerhand tijd om kennis te maken.”

„Ik heet Downing.”

„Ik sta er op, dat u met ons mee eet, voordat u terug gaat,” begon de ander weer. „U zult ons er een groot genoeg mee doen.”

De wagen leek haast een levend wezen onder

Downing's handen. Hij trilde in de opgewonden verrukking van het oogenblik. Dit was de nieuwe glorieuze openbaring van de vrijheid. Downing was bijna in staat om de laatste jaren te lachen — de bijzonderheden ervan vervaagden om zijn bewustzijn... celmuren... ontspanning op de binnenplaats... water-en-melk in een blikken kruik... Het was nu de doffe mist van gisteren...

Hier was Hollings eindelijk. Veranderd? Ja, maar toch niet onherkenbaar. Dáár, bijvoorbeeld, was de boerderij van Duncan en dáár de dorpsstraat; nu kwam „Het Plechtanker”. Downing liet den wagen voor de deur stoppen.

„U moet binnen komen,” drong Colon aan. „Hier is mijn vrouw. Ze zal haar uitnodiging bij de mijne voegen.”

Mevrouw Colon was een donkere verschijning met zachte, begrijpende oogen. Met één monstereenden blik scheen zij er in te slagen, Downing thuis te brengen. Een heer, stelde ze vast — de snit van zijn kleeren was een toevallige bijkomstigheid. Blijkbaar was het leven niet mild voor hem geweest — Downing meende haar gedachten te kunnen volgen, alsof zij ze hardop uitsprak.

Het huis was onveranderd gebleven. De details waren als goede, oude bekenden, die hem begroetten; over alles scheen een sluier van teere charme gespreid — een weldoende geest van schoonheid waarde hier rond.

Downing zat 'hans in de eetkamer en zijn gedachten overbruggen de jaren. — Op deze zelfde plaats had hij als jongen gezeten, met zijn oudoom en -tante Hadston aan het hoofd- en onderende van de tafel.

„We wonen hier nu al twaalf jaar,” vertelde mevrouw Colon. „'t Was een buitenkans, dat we dit konden krijgen. Huizen hebben een eigen persoonlijkheid, vindt u niet?”

Downing knikte bevestigend.

„Dit huis bezit in ieder geval individualiteit,” vervolgde de gastvrouw. „Als men hier woont, is 't of men een erfdeel aanvaard heeft.”

„Een erfdeel?” herhaalde Downing op voorzichtig-vragenden toon.

„Van eer en deugdzaamheid.”

Downing's blik dwaalde naar het lage venster aan de andere zijde van de eetkamer. Het gaf uitzicht op den tuin, en daarachter glooide de vallei, tot waar de rivier zilverig schemerde.

„Het huis wekt allerlei goede en mooie gedachten,” praatte mevrouw Colon verder. „Neem nu alleen maar den naam: „Het Plechtanker”. Dat geeft je direct al een idee van veiligheid en vertrouwen op hooger kracht. Alles hier lijkt een afspiegeling van de familie Hadston. Gedurende een heele reeks van geslachten is het hun eigendom geweest. Het moeten bijzondere, zeldzaam-rechtschapen menschen zijn geweest. Er zijn in Hollings nog allerlei verhalen over hen in omloop; sommige leden van de familie zijn eenvoudig legendarische figuren geworden. De naam wordt in Hollings nog altijd hoog in eere gehouden — een naam, waarop geen enkele vlek kleef.”

„Ja, dit huis is 't stokpaardje van mijn vrouw,” glimlachte Colon. „Maar ik kan haar geen ongelijk geven. Een erfdeel — dat is 't juiste woord. Je krijgt een gewaarwording, of het 'n stuk van jezelf is, of je er door innerlijke banden mee verbonden bent. Soms heb ik het gevoel, alsof ik ook tot het geslacht Hadston ben gaan behooren.”

Herinnering legde zich als een drukkend gewicht op Downing's schouders. Zijn moeder was de laatste van de Hadstons geweest en haar huwelijk had haar van het oude geslacht doen wegdrijven. Dat bezoek aan „Het Plechtanker,” toen hij nog een jongen was, was het laatste voor haar dood.

„Er is nu niemand meer over van die familie. Tenminste...”

„Zoo?” animeerde Downing. Het afbreken van den zin liet ruimte voor veelbetekenende vermoedens, die hij bevestigd wilde zien.

„Er was een dochter, die een ongelukkig huwelijk heeft gedaan — ze trouwde iemand, die zoo weinig op een Hadston leek als maar mogelijk was. Zij en haar man stierven allebei jong, maar ze hadden een zoon.”

Ze zweeg abrupt.

„De smet op het onbevleete wapen,” voegde Colon aan de mededeelingen van zijn vrouw toe. „Hij raakte heelemaal op den verkeerden weg en kwam ten slotte in de gevangenis terecht — hij kreeg een langdurige straf. Hij is nu al jaren van 't

tooneel verdwenen en vergeten. In Hollings was hij overigens vrijwel onbekend, zelfs als kind is hij hier maar een enkele maal geweest, heb ik gehoord. Eigenlijk een tragische ondergang voor zoo'n nobel geslacht, nietwaar? Niemand om de mooie tradities hoog te houden." Colon wees naar een eikenhouten balk boven zijn hoofd. „Eer en Deugdzaamheid". Ziet u die inscriptie? Mooi, oud snijwerk."

Downing keek op. Het was niet meer voldoende licht om de woorden goed te kunnen lezen. Hij zag schaduwen door het halfdonker kruipen en in zijn verbeelding werden het bewegende gestalten, wenkende figuren, die een seconde later ineenkrimpden terugdeinsden, om dan te vervagen en te verdwijnen in afkeer en verwijt.

„Er is onweer in aantocht," merkte de heer des huizes plotseling op. „Ik hoor het in de verte al rommelen."

Het duurde niet lang, of boven het dal flitsten de felle bliksemstralen aan den loodgrijzen hemel en volgden de hevige slagen elkaar met korte tusschenpoozen op. Met de snelheid van een zomersche onweersbui dreef het op het huis aan en Colon stond op om het raam te sluiten. Terwijl hij daarmee bezig was, zette de bliksem de kamer in schel, blauwig licht en één kort oogenblik kon Downing de woorden in den eiken balk boven zijn hoofd duidelijk onderscheiden.

„Eer en Deugdzaamheid."

„Eén ding staat vast," riep Colon's stem hem tot de werkelijkheid. „U kunt er niet door om uw trein te halen. Het is noodweer."

Mevrouw Colon beaamde dit volkomen. Het was onmogelijk in een dergelijke bui naar het station te gaan. Bovendien, er was meer dan voldoende ruimte in het oude huis. Als meneer Downing van hun gastvrijheid voor den nacht gebruik wilde maken, zouden zij in staat zijn hem een wederdienst te bewijzen voor zijn welwillendheid om den wagen te rijden.

Downing keek van den een naar den ander. Ze waren wel van buitengewoon goed vertrouwen; ze beoordeelden hem blijkbaar naar zijn beschaafd uiterlijk. En toen was het plotseling in den aan donkerenden avond, of hij daar niet meneer en mevrouw Colon aan het hoofd en einde van de tafel zag zitten, maar oudoom en -tante Hadston. Ook dat waren eenvoudige, argeloze zielen geweest. Behoeftte was de eenige geloofsbrief, dien zij van een gast vroegen. Downing herinnerde zich uit zijn jeugd verhalen van menschen, die van den weg waren afgeraakt in den wedloop om het dagelijksch brood en voor wie dit stevig-gegrondveste huis en zijn liefderijke bewoners in den meest-letterlijken zin een plechtanker waren geweest. En thans hun opvolgers — Downing was er bijna zeker van, dat, zelfs als ze wisten, ze hem een schuilplaats onder hun dak niet zouden weigeren.

„U blijft toch?" drongen Colon en zijn vrouw.

„Het spijt me, maar ik kan absoluut niet," antwoordde Downing snel. „Ik moet naar de stad terug. Er wacht mij iemand voor 'n belangrijk onderhoud."

„Maar dat is onmogelijk," hield mevrouw Colon aan.

Bliksemschichten scheurden onophoudelijk het uitspansel vaneen, de donderslagen knetterden en rolden daverend weg naar de verte; uit de sluizen des hemels plaste een zondvloed.

Colon haalde huiverend de schouders op. „Er is geen sprake van, dat u daar doorheen kunt. U zult tot op uw huid nat worden."

„Dat moet ik riskeeren," verklaarde Downing gedecideerd. „Er is aan dat onderhoud van vanavond tē veel gelegen."

De gastheer berustte.

„Maar doet u dan tenminste mijn regenjas aan," stelde hij voor. „U had geen jas bij u, zag ik. En mijn paraplu kunt u ook krijgen."

Deze menschen waren werkelijk de onverantwoordelijke hulpvaardigheid zelf. Ze leenden een jas en een paraplu aan. . . . Downing! Het kostte hem moeite een grimmigen lach te onderdrukken. Het was werkelijk een raar avontuur — hij had niet gedacht Hollings en „Het Plechtanker" nog eens weer te zien — in de sinds lang vergeten hoedanigheid van een geëerden gast.

„Het Erfdeel", dat woord dreunde door zijn hersens op het rythme van den donderenden trein, die hem naar Londen terug bracht. „Eer en deugdzaamheid", zijn erfdeel! Het was plotseling, of uit den mist der tijden een gansche drom Hadstons, zoowel mannen als vrouwen, op hem aandrang, hun gaven dragend in hun uitgestrekte handen. Ze bestormden hem met duizend pijnlijke vragen, overlaadden hem met verwijten; ze konden hun afkeer niet verbergen en toch waren hun oogen vol koesterende goedheid. Streng vonnisten zij hem en tegelijk werkte hun bestraffing opluchtend, bevrijdend. „Erfdeel" — het woord scheen gestalte aan te nemen, in grillige, fantastische vormen voor zijn oogen te zweven, vleugels te krijgen en hem in zijn vlucht mee te voeren. Het was als een hefboom voor Downing's vastgeroeste geweten, die het ten laatste uit zijn stroef-geworden voegen dwong. . . . deugdzaamheid. . . . het erfdeel der Hadstons. Het stof en de modder van zijn laatste jaren werden weggeblazen door den storm, die het bezoek aan Hollings in zijn ziel ontketend had.

Hij was weer in de stad. . . . hij kwam er terug met een gewaarwording van vreemd-zijn. Er was iets in hem in beroering, iets in hem opgestaan, iets dat begraven had gelegen en nu de aarde afwierp, die het bedekt had.

Er was hem een erfdeel beschoren; welnu, hij zou zich erfgenaam toonen — al zou hij het hantieren met de onwennigheid van nimmer-gebruikt werktuig. Het was geen lichte gang naar het huis van de vrouw, die hij enkele uren geleden bestolen had. . . .

Ze kwam in de hall, nadat het dienstmeisje haar geroepen had. Downing wierp een schuin blik op de deur van de kamer, waar hij dien middag gewacht had.

„Zou ik u even alleen mogen spreken?"

„Zeker."

Haar gezicht was even goedhartig en vriendelijk als straks. Norsche terughouding in den omgang

met haar medemenschen was haar vreemd. Ze was overtuigd, dat Downing een aannemelijke reden zou hebben voor zijn onverwachten terugkeer.

Downing haalde een bankbiljet uit zijn zak en overhandigde het haar.

„Dat is van u."

„Van mij?"

Zij keek hem verschrikt aan. De gevolgtrekking was onontkoombaar. Het zilveren tasje op tafel. . . Downing alleen in de kamer, terwijl zij weg was om den plattegrond te halen. . . . Downing kon den loop van haar gedachten van haar gezicht aflezen. Duidelijk zag hij haar onthutsten afschuw, toen ze haar conclusie getrokken had.

„Ja, ik heb het weggenomen, toen u de kamer uit was. Het was de natuurlijkste zaak ter wereld voor mij — het lag, om zoo te zeggen, heelemaal in mijn lijn."

Zij staarde hem aan, nog steeds sprakeloos. Het bankbiljet was uit haar handen gevallen en lag op de tafel tusschen hen in.

„Ik heb u bij orze eerste ontmoeting laten gelooft, dat ik herstellende was van een zware ziekte. Tot op zekere hoogte was dit waar. Het was de moordende, zenuwslopende ziekte van de gevangenschap. . . . de marteling van vier enge muren, die me jaar in jaar uit hebben aangegrijsd."

Ze keek van Downing naar het bankbiljet op tafel. „Maar waarom. . . ."

„Waarom ik nu ineens den eerlijken man uitgang?" viel hij haar in de rede. „Dat kan ik u gemakkelijk genoeg verklaren. Ik heb een erfenis gekregen."

„O, juist. . . . en heeft u. . . . dit nu niet meer nodig?"

„Neen, ik heb het niet meer nodig."

„En heeft u in de toekomst. . . .?" Ze maakte den zin niet af, maar de bedoeling was duidelijk genoeg.

„In de toekomst zal ik altijd het rechte pad kunnen houden," zei Downing langzaam.

Ze liet de oogen even op Downing's gezicht rusten. „Als ik 't verlies gemerkt had, zou ik u er nooit mee in verband gebracht hebben. Dat is zeker."

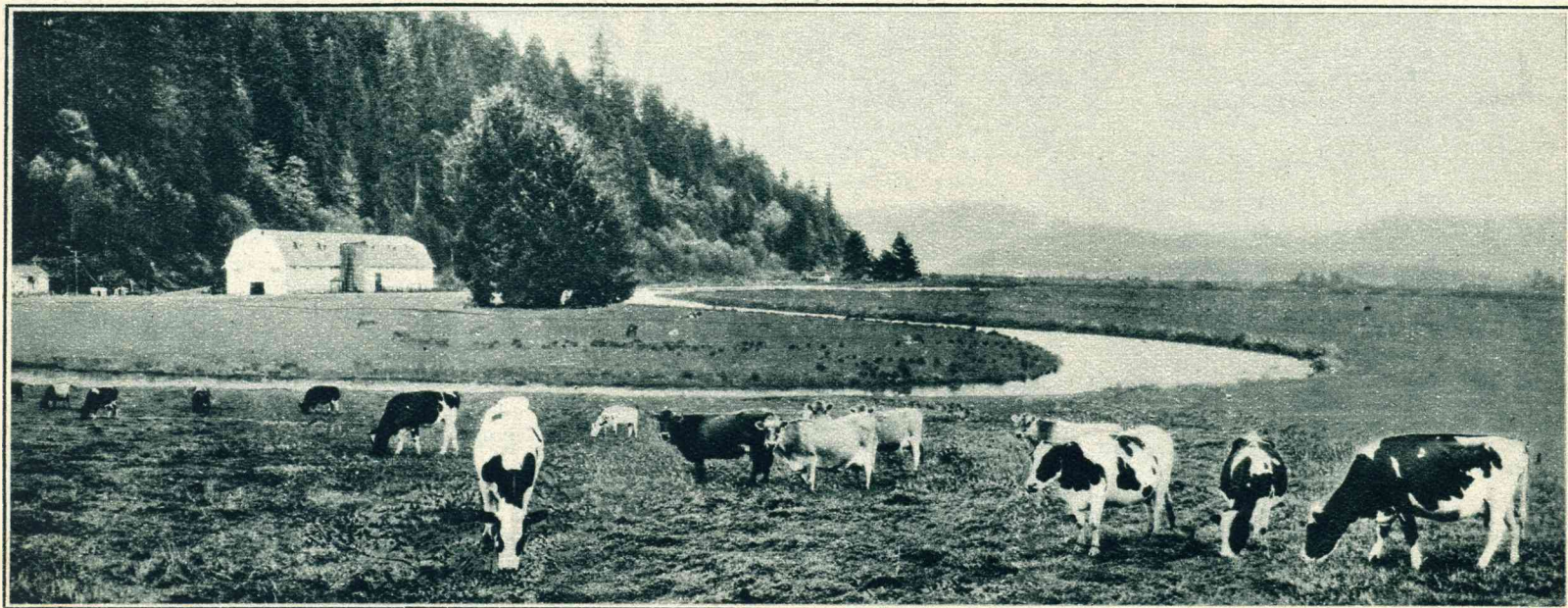
„Dat wist ik. Maar tòch. . . ."

Ze stak hem plotseling de hand toe. „Om dat „tòch" . . . en omdat u mij. . . . mij het genoegen hebt gedaan terug te komen. . . . Wilt u me een hand geven?"

Enkele minuten later stond Downing weer op straat. Hij ging naar het goedkoope kosthuis in Borrom Street, had hij besloten, en het eerste, dat hij den volgende morgen zou doen, was de geleende jas en paraplu van Colon terug zenden.

En daarna?

Wel, hij was gezond. Een eerlijk man zou altijd wel in staat zijn een stuk brood en een dak boven zijn hoofd te vinden. Hij zag de toekomst in een helder licht voor zich afgeteekend staan en hij schreed op dat licht toe met de zekerheid en de blijdschap van een man, die onverwachte rijkdommen heeft geërfd.

Een bijna Hollandsch tafereel levert dit schilderachtige landschap met de prachtige kudde Holsteiner koeien. — De foto werd echter genomen op een boerderij bij Tillamook, Oregon (V.S.), waar veeteelt een der voornaamste bronnen van bestaan vormt.

De douche, die een mensch „op temperatuur” brengt.

De eerste sprong aan de lijn: 'n heele gebeurtenis.

TIJD

De eerste „levwaterlating” geschiedt terwijl vader en groote broer de behulpzame hand bieden.

Het waakzame oog van den badmeester.

Het bordje, dat aangeeft of het water „lekker” is, of „gewoonweg ijs”.

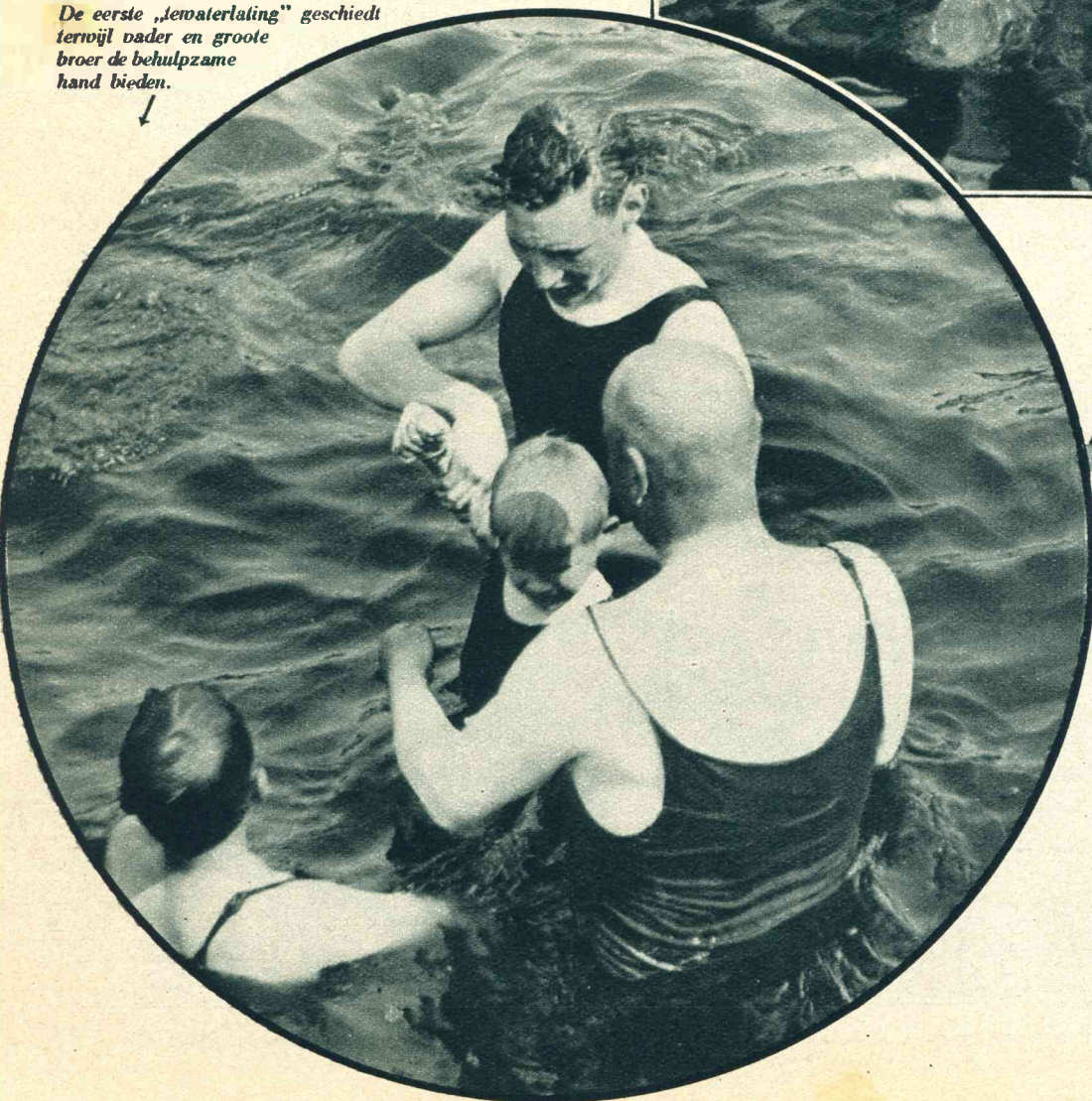
als men de eerste niet machtig is. En ook neemt het onder de watersporten een eereplaats in, omdat weinig bezigheden zoo bevorderlijk voor lichaam en geest kunnen worden genoemd. Bij geen lichaamsbeweging werken de spieren zoo harmonisch samen als bij het zwemmen en lang zal men

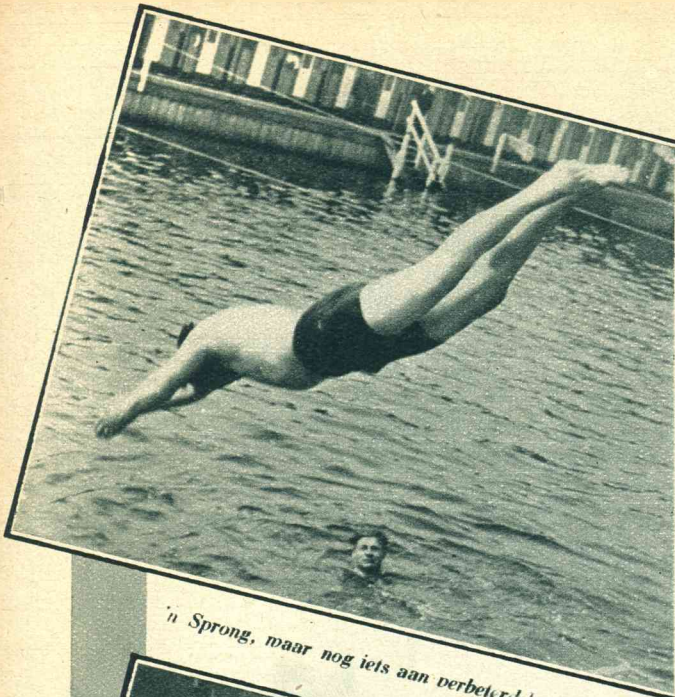
OM TE ZWEMMEN

moeten zoeken naar een ontspanning, die den geest zoo weldadig verruimt en verfrist.

Daarom is het begrijpelijk, dat in ieder zwembad altijd zoo'n luidruchtige opgewektheid heerscht. Ja, de meeste menschen zijn al in een goed humeur als ze hun badgoed vast op den bagagedrager kunnen binden.

Zwemmen behoort eigenlijk in „open water”, onder den vrijen hemel te gebeuren. Hoe hygiënisch voortreffelijk ook de overdekte zwembaden mogen zijn ingericht, hoe proper de kleedkamertjes en hoe uitstekend de douche er mag zijn, welke ge u zelve er kunt toedienen — ge blijft toch altijd dat vage gevoel overhouden van een bewoner van een goudvisschenkom te zijn, of in een aquarium uit lo-geeren te wezen. Dat beklemmende gevoel verlaat u geheel in een buitenzwembad. Stel u een dag van groote hitte voor, zoo'n dag waarop het water van uw handen met plessies in uw schoot loopt, gelijk Laurillard zich kernachtig uitdrukte, zoo'n dag, waarop ge onder uw werk een ijsco noodig hebt om niet boven uw arbeid in te dommelen, een dag, waarop ge alle kamers verwenscht, die op den zonkant liggen, een dag waarop zelfs het luchtigste costuum u het pak van een poolvaarder toeschijnt. Enfin een dag, zooals wij ons

'n Sprong, maar nog iets aan verbeterd kan worden.

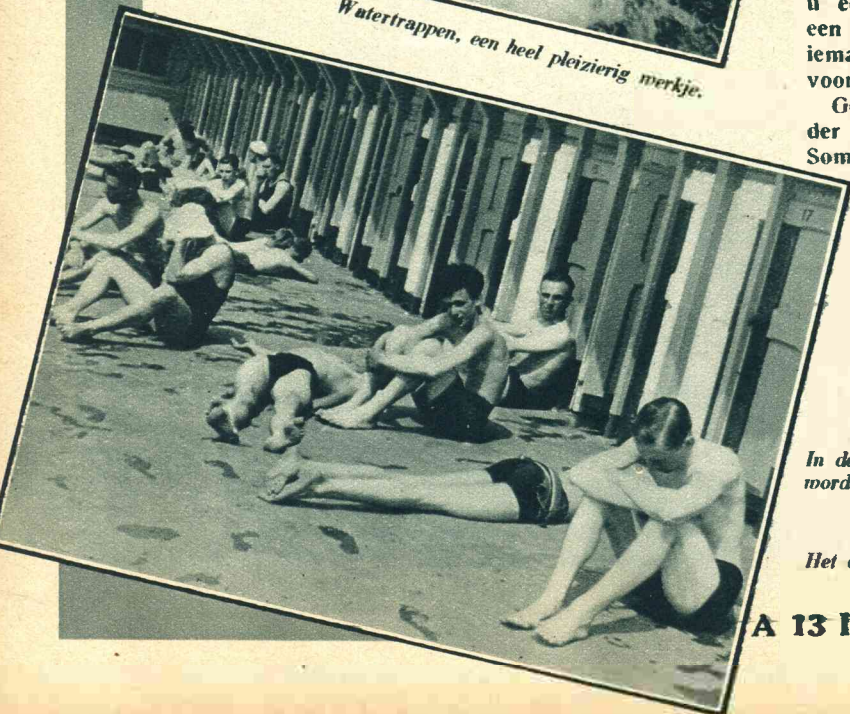
'n Hengelslactoffer.

Juist kwam hij boven water, toen de fotograaf hem snapte.

Watertrappen, een heel plezierig werkje.

er een wenschen wanneer het hartje Februari is, en stel u dan bovendien nog voor, dat ge op het warmste uur van dien warmen dag van de springplank in het kristalheldere water van de Westeinder of Loosdrechtsche plassen kunt plonsen,.... alleen een zwemmer weet hoe gelukkig een mensch zich dan kan voelen.

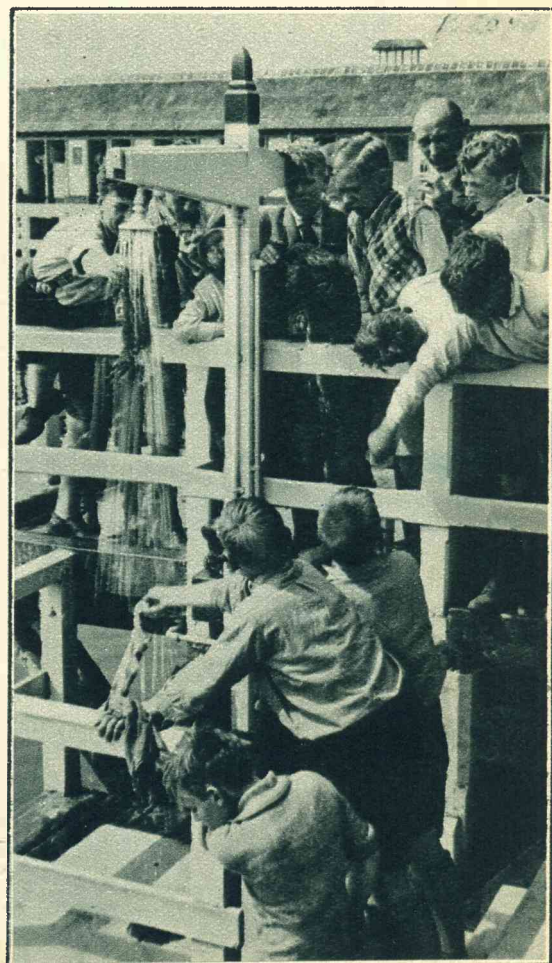
Zoo'n dag moet u eens uitzoeken om een bezoek te brengen aan een van onze Gemeentelijke zweminrichtingen. In de bassins ziet men de menschen zich op allerlei wijzen vermaken. In den „pierenbak" ziet men jongens op hun eentje zich oefenen met een ernst, dien de „bovenmeester" zoo gaarne bij zijne discipelen zou zien; een paar anderen spelen „zeeslagje" en probeeren het bassin leeg te hoozen, nog anderen spelen krijgertje of walvischje. Een heel geliefkoosde aardigheid is ook je makker van achteren bij zijn beenen onder water te trekken, en als hij dan hoestend en proestend boven komt, toevallig den anderen kant uit te kijken.

Bij de geoefende zwemmers kunt u een fraaien „crawl" bewonderen, een mooien zweef- of snoek-sprong, iemand die, op zijn rug zwemmend, vooruit schiet als een torpedojager.

Gelijk overal zijn ook hier bijzonder bezienswaardig de nieuwelingen. Sommigen staat de angst op het gezicht te lezen, anderen willen zich goed houden en zich niet onwennig toonen in hun badcostuum, maar enkelen kan men het aanzien, dat zij thuis al eens een koud bad hebben genomen. Het is daar, in de gemeentelijke zwembaden, altijd

een beweeg en een drukte van je welste, en de beste stemming heerscht er altijd onder de zwemlustigen. De badmeesters houden een spiedend oogje op de waaghalzen, die meenen wel even een rondje in „het diepe" te kunnen wagen, ofschoon ze de zwemkunst niet meester zijn. Bijzondere zorg besteden zij aan de leerlingen. Met een oneindig geduld herhalen zij de slagen: „armen zijwaarts, beenen optrekken, handen onder de kin, armen voorwaarts, beenen spreiden" en zoo voorts. Na „den hengel" komt het „loslopende touw" en is de beginnening er in geslaagd hieraan een baantje af te leggen, dan is het beloofde land, in den vorm van een diploma, in zicht.

Er kunnen er in ons waterrijk vaderland niet genoeg worden uitgereikt.

In de schilderachtigste houdingen wordt het zonnebad genoten.

Het einde van de pret. Zwembroekjes uitspoelen.

Op een draagstoel van bamboe wordt het lijk naar den brandstapel gedragen, gewikkeld in den kain (doek) dien de overledene het laatst gedragen heeft. Daar hij door vrouwen gedragen wordt blijkt in dit geval de afgestorvene 'n man geweest te zijn; bij 'n vrouw worden de ceremoniën door mannen verricht.

Na aankomst bij den brandstapel, die op een willekeurige plek in het bosch is opgericht, wordt den gestorvene de laatste sirih-pruim toegediend, wat natuurlijk dikwijls met eenige moeite gepaard gaat

Lijkverbranding BIJ DE BATAKS

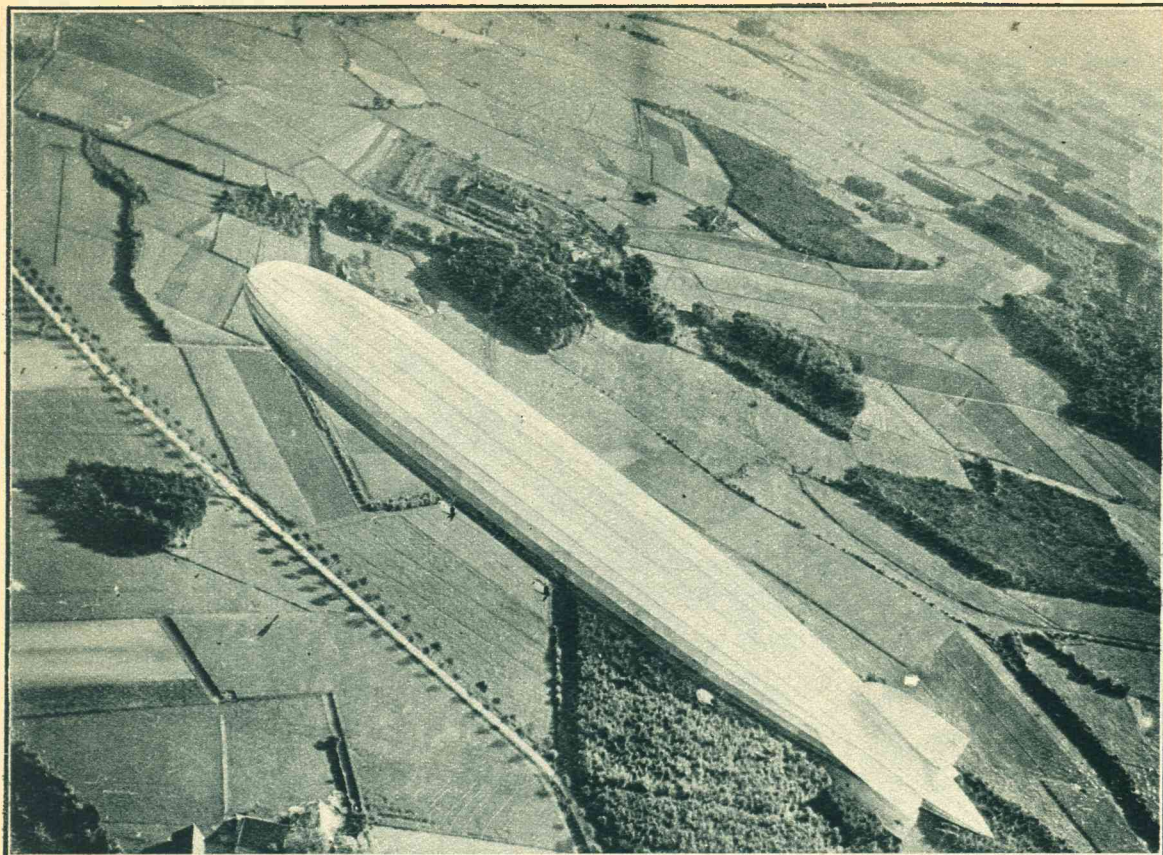

In de Bataklanden van Sumatra wordt algemeen de lijkverbranding toegepast en wel met vrij primitief ceremonieel. Door hun teruggetrokken aard laten de inboorlingen niet licht een Europeaan bij deze plechtigheid toe, maar toch is een onzer correspondenten er in geslaagd, bijgaande merkwaardige serie opnamen van de bizarre gebruiken te maken, die een volledig overzicht geven op deze vrij barbaarsche zede

Van alles ontdaan wordt het ontzielde lichaam op den buik, met het hoofd naar het oosten, op den brandstapel gelegd, die ongeveer een uur tevoren is aangestoken. Volgens het heerschend geloof moet de brandstapel van jong hout worden opgericht en zoodoende duurt de totale verbranding ongev. 8 à 10 uren.

De vrouwen blijven bij de verbranding van een man belast met het onderhouden van het vuur. Is het geheele lichaam door het vuur verteerd (vaak worden daartoe de extremiteiten afgezaagd en midden op het lichaam gelegd), dan wordt er wat aarde op de asch en de overgebleven beenderen gestrooid. Aan een stok (rechts van den brandstapel te onderscheiden, vooral ook op de vorige foto) worden gedurende de verbranding de laatst gedragen kleeven van den overledene opgehangen en na de plechtigheid wordt deze op de verbrandingsplaats geplant. Zijn de kleeven eenmaal door zon en regen vergaan, dan beschouwt de familie alles als afgedaan, en wordt er niet meer naar de plek omgezien.

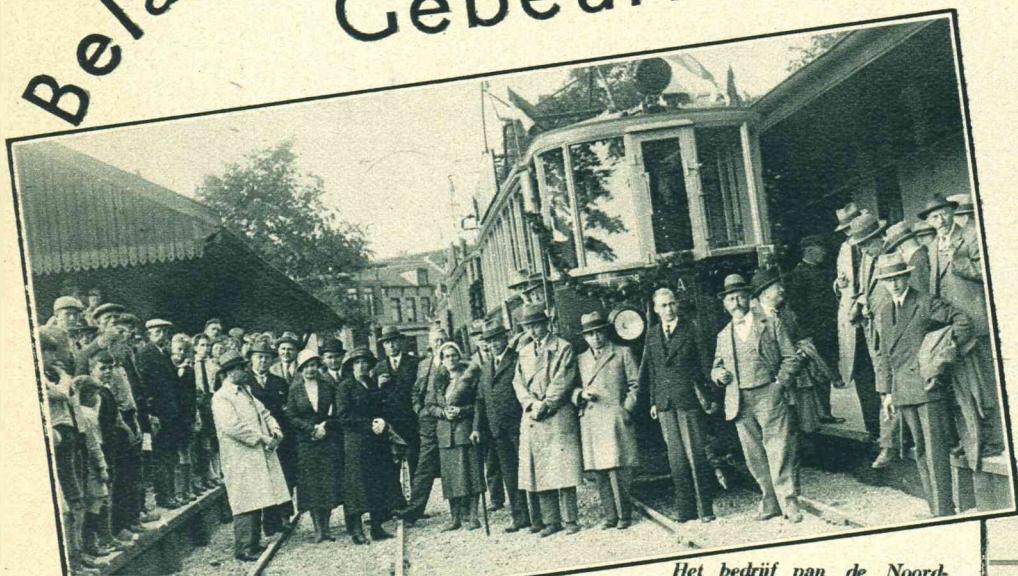

← Het groote Duitsche luchtschip „Graf Zeppelin“ heeft een tocht boven ons land gemaakt en is daarbij voor het eerst op Nederlandsch grondgebied geland, nl. te Rotterdam en te Enschedé. Een fraaie opname van den luchtrens, even vóór dat hij op het Twentsche olieveld daalde.

De Zeppelin zet koers naar „Waalhaven“ bij Rotterdam.

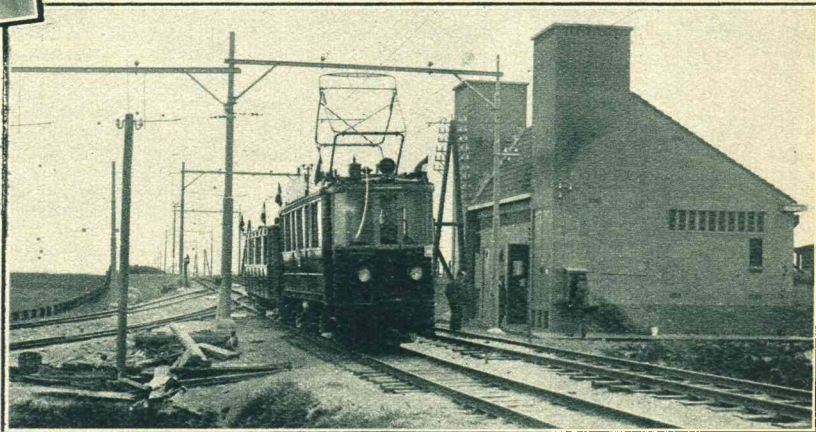
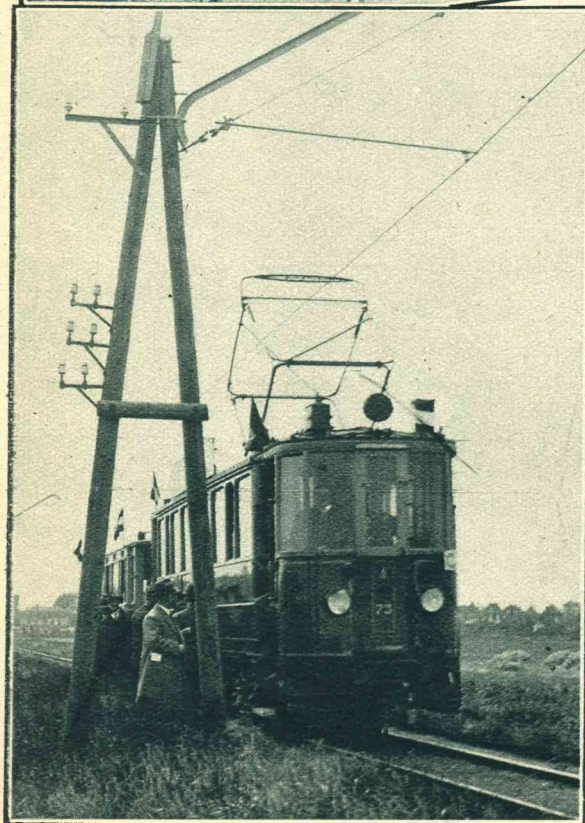

Belangrijke Gebeurtenissen

Het bedrijf van de Noord-Hollandsche tram is geëlectriceerd, waardoor de verbindingsen tusschen de gemeenten benoorden het IJ aanmerkelijk zijn verbeterd. Te Purmerend heerschte bij de aankomst van den eersten electrischen trein groote vreugde. Burgemeester Cramwinckels wachtte daar de genoodigden aan het versierde station op.

← In de Buikslootmeer zijn oude telegraafpalen „omgebouwd“ tot masten.

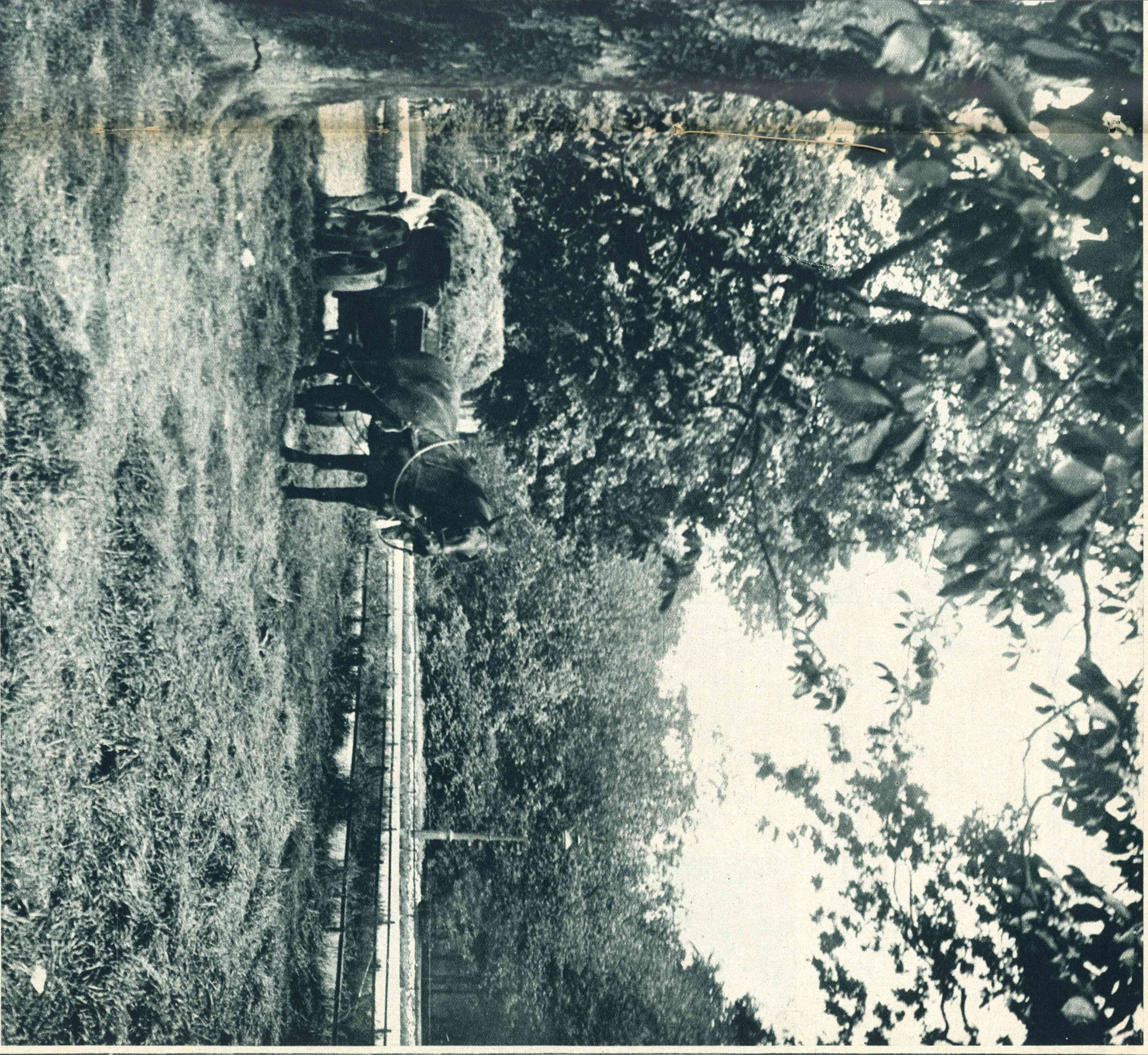
Het transformatorhuisje met omvormers aan 't Schouw.

Op de begraafplaats „Zorgvlied“ onder Amsterdam werd het stoffelijk overschot bijgezet van den heer A. Colijn, in leven burgemeester van Nieuwer-Amstel.

HOOITIJD IN HET VOND

IN HET VONDELPARK

Vrouwenleven

ZOMER-ENSEMBLES

Er zijn dames die zich, ook in de grootste hitte, niet zonder mantel op straat wagen. Zij voelen zich zonder mantel zoo ongekleed, dat ze liever het ongemak van al te veel warmte verdragen, dan dat ze zich buitenshuis vertoonen enkel in een japon.

Bij de nieuwe mode-ontwerpen voor dezen zomer is er zeer zeker ook in ruime mate gezorgd voor dezulken. Daar is vooreerst al de luchtige japon met bijpassend jasje zonder of met korte wijde mouwtjes, een mode waarvan ook oudere dames met succes kunnen profiteren. Zij nemen dan 'n lichtig stofje — in zwart met wit bijvoorbeeld, ofwel zwart georgette — en het ongevoerde los hangende manteltje completeert op gedistingeerde wijze de japon tot een keurig wandeltoilet zonder noemenswaardige warmte te geven. Ook kan zelfs een oudere dame op gebloemde zomerjurken een dun effen jasje dragen, mits de kleur van het manteltje wordt teruggevonden in de kleuren van de japon. Een garnering hier en daar op de japon in de kleur van den mantel en vooral een bijpassend hoedje maken van dit alles een harmonieus geheel.

Voor jongere vrouwen is de keuze nog heel wat uitgebreider. Ook voor haar is er de japon met bijbehorend manteltje zonder ofwel met korte wijde mouwtjes; en voor al wie woekeren moeten met haar kleedgeld is zulk een ensemble zeer zeker aan te bevelen. De stof van het manteltje kan later immers weer uitstekend dienst doen bij een eventuele verandering en modernisering van de japon. In een eenigszins beperkte mate is dit ook het geval met de ensembles van japon met bolero, vooral wanneer heel de japon en de bijbehorende bolero in een en dezelfde stof worden gehouden.

Avondtoilet met bolero van zacht rose crêpe romain.

Er zijn ook fraaie ensembles in twee kleuren en in effen en gebloemd materiaal. Het bovenstuk van de japon wordt dan van garneringsstof genomen met welke garneringsstof soms ook 't bijpassende manteltje of de bolero of de pelerine gevoerd worden. Want ook 'n korte pelerine komt vaak de japon completeren tot wandeltoilet.

Wit flamenga en marineblauw crêpe romain vormden 't materiaal voor dit fraaie ensemble.

Namiddagtoilet van fijne zwart wollen stof met bloesson van geïmprimeerde zijde.

Onze tweede foto vertoont een model van Germaine Lecomte, die het „Ensemble Namelouck” doopte. De japon is geheel in wit flamenga, terwijl de bolero gegarneerd is met marineblauw marocain. Deze bolero heeft de moderne tot den elleboog reikende mouwen, terwijl de opzij vastgestrikte ceintuur hem verlengt tot in de taille.

Het derde model, van Martial et Armand, vertoont een fraai ensemble voor den avond in zacht rose crêpe romain. De bolero, tot aan het verbrede schouderstuk op gelijke afstanden ingerimpeld, en van voren vastgestrikt, geeft een voornaam cachet aan dit fraaie toiletje.

PAULA DEROSE.

Al heeft fruit nog zulke goede kwaliteiten, wij kunnen toch niet zeggen, dat het grappig is. Echter kunnen wij er de meest grappige dingen van maken, zooals gezichten, dieren, vogels, enz. Bij een dineetje zijn zulke dingen een gezellige tafelversiering.

Met een scherp mesje, wat lucifersstokjes, een eindje touw en een paar gekleurde punaises kunnen wij wonderen doen. Op de tekening hier ziet u drie aardige voorbeelden. Een lachende sinaasappel, een gezellig vet varkentje en twee bananenschillen als pinguïn.

Een aardige tafelversiering. R. K.

„Aardig” fruit

REISVEREENIGING DE STAD AMSTERDAM

KANTOOR: N.Z. VOORBURG WAL 262, AMSTERDAM.

Uw Medereizigers wachten juist op U

Een grootsch gedeelte van de romantische Moezel-oever: de Calmundberg bij Bremm.

VOOR ONDERSTAANDE REIZEN SCHREVEN REEDS VELEN IN:

SLUIT U NOG AAN! MAAR DOE HET SPOEDIG!

POPULAIRE REIS NAAR HET BERNER OBERLAND (MEIRINGEN)

Duur: 8 dagen. Aanvangspunt: Utrecht. Eindpunt Rotterdam. Geen nachttreinen. Reissom f 101.— 3e klas Boot Minstens 15 personen.

- Reisnummer 153
- 1e Dag. Des morgens vertrek van Utrecht C.S. via Köln, Wiesbaden, Frankfurt a.M., Karlsruhe, Freiburg naar Bazel S.B.B., hier overstappen en vervolgens naar Luzern. Lunchpakket wordt van huis medegenomen. Diner in den trein. Logies te Luzern.
- 2e Dag. Na het ontbijt bezichtiging van Luzern, o.a. Kapelbrug, Löwendenkmal, etc. Vervolgens per boot naar Alpnachstadt en verder per trein naar Meiringen. Bij aankomst aldaar kamerindeeling, lunch. Des namiddags bezichtiging van Meiringen, o.a. Kerk met Oude Romeinse Krypta, de Aareschlucht. Diner en logies.
- 3e Dag. Na het ontbijt per autocar naar Brienz en vervolgens naar den Brienzertorhorn, Lunch Restaurant Rothorn-Kulm. Enorm panorama over Zwitserland, het Mont-Blanc gebied enz. Na de lunch vertrek naar Brienz en vervolgens autotocht in de omgeving. Diner en logies te Meiringen.
- 4e Dag. Na het ontbijt per wagen naar den Reichenbach-waterval en het Kurhaus Rosenluis. Lunch. In den namiddag bezichtiging van de wild-romantische Rosenluisgletscherkloof, daarna langs een bergpad naar den gletscher. Terug naar Meiringen per wagen. Diner en logies.
- 5e Dag. Na het ontbijt schitterende autocar tocht naar Kandersteg via Frutigen. Bezoek aan de Blausee. Lunch. In den namiddag naar Interlaken, bezichtiging van de stad en vervolgens terug naar Meiringen. Diner en logies.
- 6e Dag. Na het ontbijt autotocht naar de Grimselpasshöhe via Innerkirchen, Handegg (Handeggfall), Grimselbos, zoo mogelijk bezichtiging van de enorme elektriciteitswerken aldaar. Vanaf de Grimselpasshöhe buitengewoon panorama op Gletscher en den Rhône-gletscher. Lunch in Grimsel-Passhöhe. Terug naar Meiringen langs denzelfden weg. Diner en logies.
- 7e Dag. Des morgens gelegenheid om te winkelen. Lunch. In den namiddag vertrek per trein naar Interlaken en vervolgens per boot over het Thunermeer naar Thun. Aankomst te Thun circa 18 uur. Diner te Thun. Korte bezichtiging van de stad en te 19.52 vertrek naar Bazel. Aankomst aldaar 22.24. Logies.
- 8e Dag. Na het ontbijt vertrek te 6.45 via Straatsburg, Luxemburg naar Brussel, Antwerpen, Rotterdam D.P. Aankomst aldaar 19.28. Lunch in den trein.

PER LUXE AUTOCAR DOOR HET MOOISTE GEDEELTE VAN DE ARDENNEN

Duur: 6 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Rotterdam.

Reissom f 55.— bij minimum deelname van 20 personen.

- Reisnummer 21
- 1e Dag. Vertrek des morgens te 10 uur van Rotterdam, Stationsplein D.P. via Dordrecht, Moerdijk, Roosendaal naar Antwerpen. Bezichtiging van de stad en lunch. Des namiddags voortzetting van den autotocht via Mechelen, kort bezoek, naar Brussel. Diner en logies. Des avonds voor eigen rekening naar Theater of Variété.
- 2e Dag. Korte bezichtiging der stad en vervolgens via Schaerbeek, Leuven, Waver, Gembloux naar Namen. Bezichtiging der stad, vervolgens naar Dinant. Lunch. Bezoek aan de Citadel, het monument der gefusilleerden en de Rocher de Bayard. Daarna langs Beauraing-Bièvre naar Bouillon. Bezoek aan het Kasteel, alsmede verdere bezienswaardigheden. Diner en logies.
- 3e Dag. Na het ontbijt vertrek van Bouillon langs Florenville, Arlon, Capellen naar Luxemburg. Bezichtiging van de stad en lunch aldaar. Daarna langs Mondorf, kort bezoek, Remich, met bezoek aan de Caves St. Martin, om vervolgens langs de prachtige vallei van de Moezel, Wasserbillig, Moersdorf, Echternach te bereiken. Diner en logies.
- 4e Dag. Kort verblijf te Echternach en vervolgens vertrek langs Grundorf, Berdorf, Müllertal, Vianden naar Diekirch. Lunch in Hotel „du Midi”. Na bezichtiging van Diekirch voortzetting van den tocht langs Hosingen naar Clervaux. Diner en logies. Bezichtiging van Clervaux o.a. de kapel van N.D. de Lorette, het Kasteel e.a. bezienswaardigheden.
- 5e Dag. Na het ontbijt vertrek langs Marnach, Heinerscheid, Weiswampach, Salm-Château, Vielsalm naar Remouchamps. Lunch en bezichtiging van de Grot van Remouchamps. Vervolgens langs Theux, Chaudfontaine naar Luik. Diner en logies.
- 6e Dag. Na het ontbijt vertrek van Luik langs Wandre, met hoog gelegen vesting, Visé, Maastricht, Roermond, Eindhoven, Tilburg, Breda. Moerdijk, Dordrecht naar Rotterdam. Lunch te Eindhoven.

Bladzijde programma- boekje	Reis- nummer	Vertrek- datum	DOEL DER REIS	Aantal dagen	Aanvangs- punt	Eindpunt	Klasse trein	Auto Bo ot	REISSOM		
									Auto Bo ot	2e klasse trein	3e Klasse trein
81	1164	1 Juli	Parijs-Versailles	5	R'dam	R'dam	3e				55 —
84	118	2 Juli	Parijs, Versailles	8	R'dam	R'dam		Auto	77.50		
81	82	9 Juli	Schwarzwald	7	Utrecht	Nijmegen	3e				72.50
31	20	11 Juli	Ardenne-omgeving	6	R'dam	R'dam		Auto	55 —		
116	153	11 Juli	Meiringen B. O.	8	Utrecht	R'dam	3e				101 —
121	164	15 Juli	Lugano Ital. Meren	9	Utrecht	Utrecht	3e				117.50
111	145	16 Juli	Interlaken-Wilderswil	8	Utrecht	R'dam	3e				
31	21	18 Juli	Ardenne-omgeving	6	R'dam	R'dam		Auto	55 —		
34	46	18 Juli	Luxemburg-Ardenne	7	R'dam	R'dam		Auto	72.50		
42	57	18 Juli	Rijn-Eifel-Taunus	6	Utrecht	Utrecht		Auto	68 —		
71	217	18 Juli	Rüdesheim-Rijn	7	Utrecht	Nijmegen	3e				67.50
53	86	19 Juli	Wernigerode-Harz	7	Utrecht	Utrecht	3e				80 —
57	93	20 Juli	Heidelberg-Stuttgart	7	Utrecht	Utrecht	3e				95 —
44	68	22 Juli	Bad Ems-Taunus	7	Utrecht	Utrecht	3e				82.50
65	103	23 Juli	Rijn-Stuttgart	8	Utrecht	Utrecht		Auto	105 —		
45	70	23 Juli	Rijn-Schwarzw.- Vogezien	9	R'dam	R'dam		Auto	125 —		120 —
124	168	23 Juli	Rijn-Luzern-Brunnen	8	Utrecht	R'dam	3e				
31	22	25 Juli	Ardenne-omgeving	6	R'dam	R'dam		Auto	55 —		
32	36	25 Juli	Ardenne-omgeving	6	R'dam	R'dam	2-3e			59 —	53 —
42	58	25 Juli	Rijn-Eifel Taunus	6	Utrecht	Utrecht		Auto	68 —		
61	97	27 Juli	Rijn en Eifel	7	Utrecht	Zevenaar	3e				85 —
104	41	28 Juli	Bad Salzburg-Festspiele	9	Utrecht	Zevenaar	2-3e			175 —	150 —
108	139	1 Aug.	Zwitserland	14	R'dam	R'dam		Auto	185 —		

BUITENGEWOON POPULAIRE REIS NAAR NOORWEGEN

Aanvangs- en eindpunt Rotterdam. Duur 12 dagen.

Prijs 1e klas boot en 3e klas trein . . . f 180.—

Prijs 2e klas boot en 3e klas trein . . . f 137.50.

Minimum deelname 25 personen.

Reis Z. VI: Woensdag 6 Juli.

Reis Z. VII: Woensdag 20 Juli.

Reis Z. VIII: Woensdag 17 Augustus.

Uitgebreid programma wordt op aanvraag verstrekt.

Aan het bureau van ons weekblad is tegen 10 cent (franco per post f0.18) een VOLLEDIG PROGRAMMABOEKJE te verkrijgen, dat behalve de nauwkeurige programma's van alle reizen, welke wij dezen zomer uitschrijven, tevens uitvoerige aanwijzingen, wenken en inlichtingen bevat, die voor het reizend publiek van belang zijn: buitenlandse posttarieven, geldkoersen, douane-bepalingen, pas-voorschriften enz. enz. — Een onmisbare gids!

VERFRISCH UW GEEST EN VERKWIK UW LICHAAM

Reis met ons mee door de stralende zomerpracht van verre, vreemde, wondermooie landen en streken.

Noorsche meisje uit
Stolheim, in de omge-
ving van de Hardan-
ger-fjord.

Onze Eigen Reisvereeni-
ging bespaart u op de
eerste plaats:

DE WINST, welke een reisbureau, of
DE CONTRIBUTIE, welke een reis-
vereeniging behoeven om te kunnen
floereeren: personeel en administratie
betalen wij voor u, en u bent automa-
tisch lid onzer reisvereeniging, zonder
eenige contributie, zoolang u abonné
bent van ons weekblad.

UITSTAPJES DOOR ONS EIGEN MOOIE LAND

Naar Arnhem

Vertrek van N. Z. Voorburgwal 262, Zondagmorgen (bij voldoende deelname) 8 uur, via Utrecht, De Bilt (verpoozing), Driebergen, Doorn, Leersum, Amerongen, Wageningen (be-
zichtiging uitzichtstoren à 10 ct. per persoon), Arnhem, Velp
(lunch), bezoek aan Rozendaal en het landgoed. Bezoek aan
Sonsbeek, vervolgens via Ede, Renswoude, Woudenberg,
Amersfoort (verpoozing), Soestdijk, Laren naar Amsterdam.
Thuiskomst ongeveer 18.30.

Prijs f 4.— per persoon. (Lunch voor eigen rekening).
Vertrekdata: 10 Juli; 31 Juli; 14 Augustus; 28 Augustus;
4 September.

Naar Arnhem en Nijmegen.

Vertrek van het Centraal Station, Zondagmorgen (bij voldoende deelname) 7.30 via Utrecht, De Bilt (verpoozing), Leersum, Amerongen, Wageningen (be-
zichtiging uitzichtstoren à 10 ct. per persoon), Arnhem, Velp (lunch), Nijmegen (bezoek
Valkhof, Mooi Nederland, Berg en Dal, Duivelsberg). Vervol-
gens terug naar Amsterdam via Arnhem, Ede (verpoozing).
Renswoude, Woudenberg, Amersfoort, Soestdijk, Laren, Am-
sterdam. Thuiskomst ongeveer 18.30.

Prijs f 4.75 per persoon (Lunch voor eigen rekening).
Vertrekdata: Zondag 26 Juni; 17 Juli; 7 Augustus; 21
Augustus; 11 September.

Naar de Pyramide van Austerlitz en het Gooi.

Vertrek van het Centraal Station, Zondagmorgen (bij voldoende deelname) 10 uur, via Vreeland, Utrecht, De Bilt (ver-
poozing), Soesterberg, langs het vliegveld, Oud-Leusden, Pyra-
mide van Austerlitz, lunch. In den namiddag via Woudenberg,
Amersfoort, Soest, Laren, Naarden naar Amsterdam. Thuis-
komst ongeveer 18.30.

Prijs f 4.— per persoon. (Lunch voor eigen rekening).
Vertrekdata: Zondag 3 Juli; 25 Juli; 21 Augustus.
Voor deze autotochten behoeft u zich slechts aan te melden
bij de Administratie van „De Stad Amsterdam”. N. Z. Voor-
burgwal 262, Amsterdam. Telefoon 53170.

Damman (Bl. Wit) aan slag in den gehouden honkbalwedstrijd tusschen H. H. C. en Bl. Wit te Haarlem.

Sport van de week

Nereus en Laga in actie in het nummer 8-riemsgieken senioren tijdens de jubileumwedstrijden van Willem III.

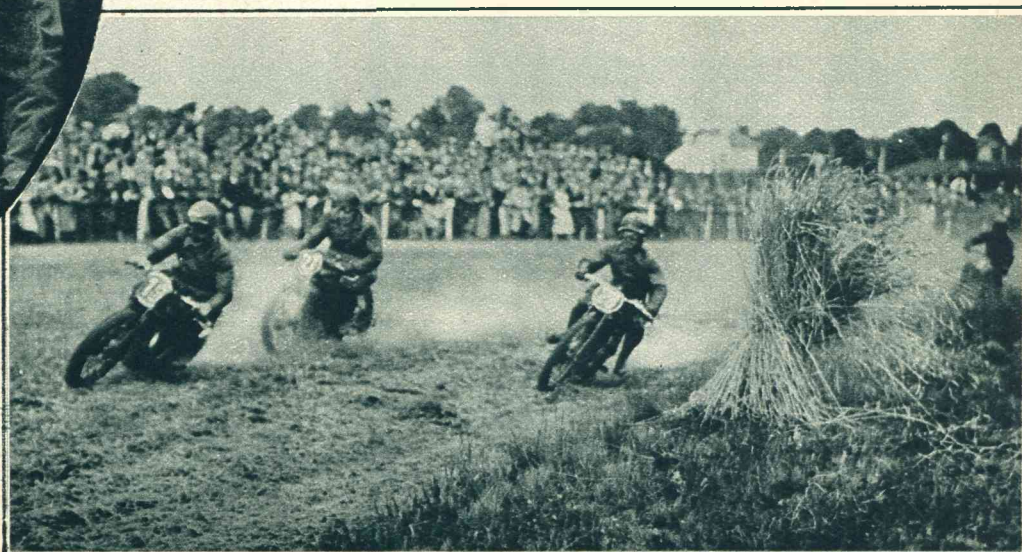

Zaterdag werden door burgemeester de Vlugt de nieuwe politie-sportterreinen aan den Spaarndammerdijk geopend. De burgemeester tijdens de openingsrede.

J. van Egmond, die bij de gehouden wielervedstrijden in het Stadion in de sprints zowel over Moeskops als v. d. Heuvel wist te zegevieren, wordt de kampioenstrui aangetrokken.

In het Hilbersumsche Sportpark werden Zondag groote motorsnelheidswedstrijden gehouden. Eenige deelnemers in de bocht.

GENIET VAN ZON EN BUITENLUCHT

Maar neemt Uw maatregelen want ook in de heerlijke dagen van Mei, wanneer de natuur U tot wandelen en toeren noodt, kan Uw huid een dagelijksche verzorging niet ontberen.

Gebruik overdag *Pond's Vanishing Cream* om Uw huid te beschermen en *Pond's Cold Cream* voor ge ter ruste gaat om Uw huid te reinigen.

**VERZORGT
UW TEINT**

POND'S
VANISHING EN
COLD CREAM

Z O

MONSTERS van beide Creams ontvangt U na inzending van 10 ct. porti aan Pond's Extract Co., Afd. 16, Amsterdam.

Naam
Adres

MIJNHARDT'S

Hoofdpijn-Tabletten .. 60 ct
Kiespijn-Tabletten ... 60 ct
Laxeer-Tabletten 60 ct
Zenuw-Tabletten 75 ct
Maag-Tabletten 75 ct

Bij Apoth. en Drogisten

Sinds onze laatste opgave keerden wij, tengevolge onzer

Gratis Ongevallenverzekering

de volgende bedragen uit aan:

Wed. P. J. v. Doren, Vliedensche- weg 7, Helmond	f	250.—
C. Kwak, Elandsgracht 53, Amster- dam (C)	-	60.—
Erfgenamen van J. H. Cox, Dorp- straat 37, Buchten-Born	-	500.—
	f	810.—
Vorig totaal bedrag	-	257331.—
Nieuw totaal	f	258.141.—

Geabonneerd zijn op dit blad is recht hebben op een gratis verzekering tegen ongevallen. Verzekerd zijn tegen ongevallen is een waarborg voor de toekomst!

Laat cijfers spreken!

Meer dan

een kwart miljoen

gulden hebben wij reeds uitgekeerd!

De belangrijkheid van het zout—

Smakelijk Eten

Alles wat gij Uw gasten voorzet om 't eten smakelijker te maken moet van het allerbeste zijn, neem daarom voor zout het droge—fijne—witte—zuivere,

Cerebos Zout

Verkrijgbaar bij alle kruideniers en comestibles zaken in kleine, middel en groote bussen, ook in sierlijke zoutstrooiers voor tafelgebruik.

SCHERK

Generaal-Agenten:
S. Blindeman & Co.
v. Baerlestraat 89
Amsterdam
Mystikum poeder,
de beroemde
Scherk poeder.

Spoedig zag mijn gezicht er beter uit.

Moeiters verdwenen, de huid werd rein en glad. Nu verwondert iedereen zich over mijn mooie teint. Ieder wil weten hoe ik dat heb klaar gespeeld en mijn antwoord luidt dan: Iedere morgen en avond een afwrijving met Scherk Face Lotion.

Sticht u niet in originele flessen met het opschrift Scherk.
(Voor de verzorging van de teint. Tegen moeities en onreine huid. Voor heeren uitstekend na het scheeren.) Per flacon fl. 0.75, 1.20, 2.10, 4.50

**Scherk
Face
Lotion**

Witte Tanden: Chlorodont

de heerlijk verfrisschend smakende pepermint tandpasta Tube 35 cent en 60 cent

Hans en Grietje.

DE TUIN VAN DEN ZEEROOVER

DOOR FREDERIC BOUTET

De onbekende ging zitten op den stoel, dien Aubergois hem aanwees.

„Neemt u me niet kwalijk, meneer,” zei hij, „dat ik me zoo heb opgedrongen, zonder eerst mijn naam te noemen. Ik had gewichtige redenen, om zoo te handelen. Bij iemand met den minder ruimen blik, of een minder goeden naam van trouw en eerlijkheid, zou ik me die vrijheid niet veroorloofd hebben.”

Aubergois was een man van vijftig, rijk en ijdel; hij bezat in het provinciestadje een prachtig huis, met een uitgestreken tuin, en beschouwde zichzelf als een persoon van gewicht. De geheimzinnige inleiding van zijn bezoeker, een keurig gekleed jong-mensch van omstreeks dertig, klonk hem vleiend in de ooren, al had hij zich wat geërgerd gevoeld door dat aandringen op een onderhoud. Hij gaf geen antwoord, maar wuifde zich majesteitelijk koelte toe met zijn zakdoek, want het was een zeer warme zomerdag.

„Ik zal u het doel van mijn bezoek uitleggen,” ging de vreemde voort. „U hebt in uw prachtige tuin een gebouwtje, oorspronkelijk duivenhuis, waarvan nu de onderste helft als konijnenhok en de bovenste helft als hooischuurtje gebruikt wordt. Dat heb ik gehoord van een vroegeren tuinman van u. Op het hooizoldertje zijn twee raampjes, die uitkijken over uw tuin, en opzij is er 'n groote opening, waardoor men in den tuin hiernaast kan kijken. Nu wou ik u deze gunst komen vragen — u zult 't wel vreemd vinden, maar 't gaat voor mij om een zaak van groot belang — wilt u me toestaan van nacht, en zoo noodig de twee volgende nachten, voor die opening op uitkijk te staan, om op den tuin hiernaast te kunnen letten?”

„Bedoelt u den tuin van den zeeroover?” vroeg Aubergois.

„Jawel meneer. Ik geloof, dat men den tuin zoo noemt. Ik hoop, dat u mijn ietwat eigenaardig verzoek zult inwilligen. Zooals ik al gezegd heb, zijn

er voor mij gewichtige redenen... die ik echter op 't oogenblik nog niet mag uitspreken. Dus als u mij die gunst zoudt willen bewijzen, moet ik er nog een tweede bij vragen — dat u me geen vragen stelt.”

Aubergois antwoordde niet dadelijk. Hij vond het vreemde verzoek van den vreemde een beetje griezelig, onrustbarend. Maar tegelijk was er een groote nieuwsgierigheid in hem ontwaakt. Het aangrenzende huis stond nu leeg; er had een zonderling in gewoond, een man, die in strikte afzondering leefde met een ouden neger, die nooit met iemand anders sprak dan met zijn meester.

Er hadden over dien kluisenaar zonderlinge verhalen geloopt. Men noemde hem „den zeeroover”. Er werd beweerd, dat hij als vrijbuiters verre landen bereisd had, en op weinig prijzenswaardige manier groote rijkdommen had verzameld, en dat hij 's nachts het knagen van zijn geweten trachtte te verdooven, door zijn geld na te tellen.

De „zeeroover” was nu al drie jaar dood. De neger was verdwenen. Het huis stond te koop, maar niemand scheen er zin in te hebben.

Aubergois herinnerde zich deze bijzonderheden, en hij meende iets te ruiken van een prikkelend mysterie. De vrees, dat hij zich zou compromitteren, en de neiging, om een onbescheiden verzoek af te slaan, vochten met zijn brandende nieuwsgierigheid. Ten slotte won de laatste.

„Meneer,” sprak hij gewichtig, „uw woorden lijken me voort te komen uit een eerlijken mond...”

„Twijfelt u daar alstublieft niet aan, meneer,” viel de ander hem dringend in de rede; „u hebt te doen met een eerlijk man, die gevaar loopt, het slachtofe... Maar laat ik er om denken, ik ben verplicht tot geheimhouding...”

„Nu,” zei Aubergois, „dan zal ik u de gevraagde toestemming geven, op één voorwaarde, die me door mijn eigen geweten wordt opgelegd. Ik moet die drie nachten bij u blijven. Wat u ziet, moet ik ook zien; ik moet ooggetuige zijn van uw handel-

gen. U zult begrijpen, dat ik mij verzekeren moet, dat er in zoo'n geheimzinnige manier van doen geen kwade bedoelingen steken.”

De bezoeker maakte een kort gebaar van ergernis, maar bedwong dit aanstonds.

„U hebt gelijk, meneer,” zei hij. „In een man met zoo'n karakter is die voorzichtigheid niet meer dan natuurlijk. Ik kan 't niet anders dan toejuichen, dat u zich overtuigt van de zuiverheid van mijn bedoelingen. Ik zal dus zoo vrij zijn, vanavond om elf uur terug te komen.”

Dien avond om half twaalf hadden de twee mannen hun nachtwake op den hooizolder begonnen. Er lag toen maar heel weinig hooi.

Aubergois had zelf de deur voor zijn geheimzinnigen bezoeker ontsloten, en hem geleid door den fraaien tuin, die in een heerlijke koelte lag te geuren. Maar de jongste van de twee mannen was te bezorgd, en de oudste te nieuwsgierig, om eenige aandacht te schenken aan de zoete droom-effecten van den zomernacht. Langs een smalle ladder waren zij opgestegen naar het zoldertje van het duivenhuis, en met eenige moeite hadden zij het wormstekige luik opengekreken.

In het weifelende licht van de halve maan, door het loof der boomen heen, zagen zij den tuin van den zeeroover liggen, woest, verwaarloosd, verlaten, volgegroeid met hoog gras en onkruid.

In 't midden was de halfvolle kom van een fontein. Daarachter stond de zonnewijzer, en verder naar links, dicht bij den muur, de regenput. Als zij uit hun raampje hingen, konden zij den rechter muur zien, die den tuin scheidde van den publieken weg, en heelemaal links het huis van den „zeeroover”, bijna een ruïne onder alles omwoekerenden klimop.

Zwijgend wachtten zij. Er sloeg een torenklok middernacht, toen één uur, toen twee. Er gebeurde niets. Aubergois viel staande in slaap. Eindelijk kwam de dageraad.

„Meneer,” zei de vreemde, zeer kalm, „ik bied u mijn excuus aan en ik dank u. We zien elkaar vanavond weer.”

„Tot vanavond,” knorde Aubergois, in een vrij slecht humeur.

Hij geleidde den ander naar de straat en ging toen regelrecht naar bed.

Den volgenden avond werd de nachtwake in het duivenhuis hervat. Maar nu hadden de twee mannen nauwelijks een uur zitten kijken — 't was maar even na twaalf — toen de nachtelijke stilte, zoo diep in het rustige stadje, verbroken werd door een knarsend geluid. Het was het geluid van een sleutel in een slot. De poort van den tuin van den zeeroover werd geopend en een man sloop naar binnen.

„Hij is 't!” fluisterde de jonge man op het hooizoldertje opgewonden. „Laat hij ons niet zien!”

De spiders trokken hun hoofden terug in de schaduw van het dichte loof, dat om het raampje heen hing. De man in den tuin sloop voorzichtig verder. Hij droeg een korte spade. Die zette hij tegen den zonnewijzer. Hij haalde een groot vel papier uit zijn zak, spreidde het uit en keek er op, bij het licht van een electrisch lantaarntje. Toen stak hij het papier weer weg, deed het lichtje uit en stak de lantaarn in zijn zak. In het licht van de maan liep de indringer nu naar het huis. Precies vóór de stoep draaide hij zich om, en deed twaalf met zorg afgemeten stappen in de richting van den zonnewijzer. Na den twaalfden stap bleef hij staan en stak een stokje in den grond.

„Dat is 't. De schurk! Hij heeft 't ontdekt!”

In niet te bedwingen opwindning greep de vreemde in het duivenhuisje den arm van Aubergois.

„St! Hij zou u hooren,” fluisterde die, zelf kokend van opwindning.

Maar de man in den tuin scheen veel te veel verdiept te zijn in zijn werk, om op iets anders te letten. Hij ging nu naar den muur tegenover het duivenhuisje. Met den rug naar dien muur deed hij tien voorzichtige stappen in de richting van de fontein, en stak weer een stokje in den grond. Toen spande hij een touw tusschen de beide paaltjes, mat één derde van de lengte af en merkte de plek met een tak. Het was juist aan den voet van een grooten kastanjeboom. Nu nam de man zijn spade, stak voorzichtig een paar zoden af, en begon met kracht te graven. De vreemde in het duivenhuisje keek toe met ademlooze belangstelling.

Toen hij een uur gegraven had, kwam de man in den tuin uit zijn kuil te voorschijn, veegde zich het voorhoofd af en keek rond. Hij scheen teleurgesteld

te zijn. Hij haalde zijn lantaarntje weer te voorschijn en raadpleegde opnieuw zijn plattegrond. Opnieuw mat hij voetstappen af — en kwam op dezelfde plek terecht. Met frisschen moed zette hij zijn graafwerk voort.

Plotseling uitte hij een onderdrukten kreet. Hij had onder zijn spade een metaalgeluid gehoord. Met koortsachtige gretigheid groef hij nog eenige oogenblikken door, maar toen gooide hij zijn gereedschap weg en begon met de handen in de aarde te woelen. Toen zagen de kijkers hem bukken, zijn lantaarntje diep naar beneden houdend, om tot op den bodem van den kuil te kunnen zien. Wat hij zag, scheen hem volkomen tevreden te stellen; hij sprong namelijk overeind met een vreugdegehuil en danste als een gek om den kuil heen.

„Hij heeft 't gevonden! Hij heeft 't gevonden! Zoo'n dief! Hij besteelt me, hij ruïneert me! Maar hij is nog niet met me klaar!”

Terwijl de metgezel van Aubergois deze woorden uitsprak leek hij even waanzinnig als de man in den tuin, maar dan op een andere manier. Opeens echter deed de laatste, in zijn capriolen, een verkeerden stap. Hij struikelde en viel, met één voet in den kuil, dien hij zelf gegraven had. Hij scheen zich nogal leelijk bezeerd te hebben, want hij liet een zwak gekreun hooren, kwam met moeite overeind, en ging op den grond zitten, zijn rechterenkel betastend en zacht tierend.

Na een paar minuten probeerde hij te gaan staan, maar bijna viel hij weer. Met veel moeite lukte het hem, zijn spa te grijpen; toen gooide hij den kuil weer dicht. Wat hij er ook in gevonden mocht hebben, hij liet het daar. Hij werkte langzaam en moeilijk; dikwijls hield hij op om te rusten, en hij kreunde en steunde van de pijn. Toen de kuil zoowat vol was, legde hij er de zoden weer op, verspreide de overgeschoten losse aarde, en strooide doode bladeren en twijgjes uit, om alle sporen van zijn werkzaamheid uit te wischen.

Hinkend en hinkelend, steunzoekend aan de boomstammen, ging de lijdner naar den put, en liet daar zijn spade invallen. Daarna verliet hij den tuin door de poort, die op den weg uitkwam, en verdween even behoedzaam, als hij gekomen was.

„U hebt geholpen, om een groot onrecht te voorkomen,” zei de jonge vreemdeling. „Nu weet ik alles — het is niet noodig, nog een nacht de wacht te houden. Het ongeluk, dat 'n einde heeft gemaakt aan zijn boosaardige onderneming, geeft mij den tijd, om zijn plannen te verijdelen. Ik zal u eeuwig erkentelijk blijven, en ik hoop spoedig gelegenheid te vinden, om u mijn dankbaarheid te bewijzen.”

Toen hij dit gezegd had, nam de vreemde beleefd afscheid.

Dien nacht — of liever dien ochtend — ging Aubergois niet naar bed. Na het vertrek van den vreemde bleef hij nog wel een uur in zijn tuin zitten. Zijn lichaam bleef roerloos, maar zijn geest werkte ingespannen. Hij zat plannen te smeden. Eindelijk stond hij op. Hij haalde een hamer en een sterken spijker. Heel zacht en voorzichtig ging hij, in het zachte donker, dat aan den dageraad voorafgaat, den weg op. Hij sloop naar de poort van den tuin van den zeeroover, en sloeg toen met zijn hamer — in een zakdoek gewikkeld, om het geluid van de slagen te verdooven — den spijker in het oude slot. In de zekerheid, dat het poortje nu niet meer opengesloten kon worden, ging hij naar huis terug.

Dienzelfden ochtend nog had hij een gesprek met zijn notaris.

„Het huis van den zeeroover?” zei die heer. „O ja. Ik heb den verkoop in handen. Het hoort aan de twee neven van den ouden man, zooals u weet.”

„Die zullen wel een aardig sommetje van hem geërfd hebben,” zei Aubergois, zoo langs zijn neus weg.

„Toch niet. Iedereen dacht, dat de erfenis heel wat zou belooft, en daar heeft iedereen zich in vergist. Er was niets. Nog geen vijfduizend francs. De neven waren woedend. Zij beschuldigden elkaar van

diefstal en bedrog. In groote ruzie zijn ze teruggegaan naar Parijs.”

„O! Ik geloof, dat ik ze gezien heb, toen ze hier waren. Blond, is 't niet?”

„O nee, juist erg donker. De oudste heeft een kneveltje en een lorgnet op.”

„Mijn bezoeker,” zei Aubergois bij zichzelf.

„De jongste is groot en breed. Die heeft zoo'n Fransch puntbaardje.”

„De man in den tuin — vast en zeker,” dacht Aubergois.

„De jongste is een dag of drie geleden nog bij me geweest,” ging de notaris voort. „Hij vroeg den sleutel van de tuinpoort, want hij wou het huis graag nog eens zien, en vanmorgen is hij er weer geweest, zoodra mijn kantoor open was. Hij moest met den trein van tien uur weg. De stakker had zijn voet zoo leelijk verstuikt, dat hij niet loopen kon. Ik moest naar beneden, en bij hem in 't rijtuig stappen, om met hem te kunnen praten. Hij dringt er tegen mijn advies in op aan, dat de prijs van het huis verhoogd wordt. Gewoon een dwaasheid! Zelfs tegen dien lageren prijs was er nog maar weinig kans, een koper te vinden. Nu wordt het heelemaal onmogelijk, het te verkoopen.”

„Waarom onmogelijk? 't Is een heel aardig huis — en de tuin zou mij heel goed uitkomen, om bij mijn eigen tuin te trekken. Ik heb er best zin in.”

Aubergois kon er niets aan doen, dat hij een beetje een kleur kreeg, toen hij die woorden uitsprak. Het heele geval leek hem zoo klaar als een bergstroom. Zijn hebzuchtige ziel was opgeblazen van wilde hoop.

„Nu, meneer Aubergois,” zei de notaris, niet zonder verbazing, „als u het boeltje werkelijk wilt koopen, gun ik het u natuurlijk met het grootste genoegen! 't Is, zooals u zegt, een aardig huis, ofschoon de prijs... Die was oorspronkelijk tienduizend, maar ik heb vanmorgen order gekregen, het in geen geval voor minder dan dertigduizend francs te laten gaan.”

Aubergois schrok.

„Dertigduizend!”

„Ja — 't is een stijf prijsje. Maar wie weet, als ik er nog eens over schrijf...”

„Hm, enfin,” Aubergois had zijn zelfbeheersching alweer terug, „de huizen zijn weer omhoog den laatsten tijd... En... ik heb er nu eenmaal mijn zinnen op gezet. Als u 't huis kunt verkoopen, zal ik 't nemen.”

De notaris bleef even verbaasd kijken. Toen zei hij:

„Ik heb volledige volmacht, meneer Aubergois, we kunnen de zaak afwikkelen zoodra u maar wilt.”

Toen Aubergois den sleutel in de hand had, die door zijn eigen handeling onbruikbaar was geworden en tevens het document, dat hem verklaarde tot eigenaar van het huis en den tuin, „met al hetgeen er in gevonden werd” — hij had op het invoegen van die clause aangedrongen — voelde hij een trilling van onbeschrijfelijke vreugde. Ongeduldig wachtte hij op het dalen van den nacht, want hij vond verborgenheid raadzaam bij de volvoering van zijn plan.

's Nachts tegen één uur ging hij zijn tuin in. Hij had een spade op den rug, en met behulp van een ladder kwam hij over den muur heen, die hem scheidde van zijn nieuwverworven bezit. Zonder moeite vond hij in die wildernis van een tuin, aan den voet van den kastanjeboom, de plek, waar de nachtelijke zoeker aan 't werk was geweest. Toen ging hij op zijn beurt uit alle macht aan 't graven. Meer dan 'n uur lang werkte hij voort, met energie en geestdrift.

Eindelijk schraapte de spa tegen metaal. Hevig opgewonden lichtte Aubergois uit den kuil een stevig gesloten doos, die veel weg had van een biscuit-blik. Met dat voorwerp in den arm klom hij zoo snel mogelijk den muur weer over, en hij ging er zijn huis mee binnen, naar zijn slaapkamer.

Met kloppende polsen, zenuwachtiger dan hij zich nog ooit van zijn leven gevoeld had, maakte Aubergois haastig het ijzerdraad los, dat om de doos heen zat. Hij hief het deksel op, verbrak het hulsel van theelood, waarin een dichtgebonden pakket stak, haalde uit het pakket een ijzeren kistje, en uit het kistje een groot vel perkament, opgerold en volgeschreven.

Aubergois rolde het perkament open. Hij begon te lezen:

„HANDLEIDING

door de gebroeders Dupray, waaruit men leeren kan, hoe men dertigduizend francs kan maken voor een oud huis, dat maar tienduizend waard is.

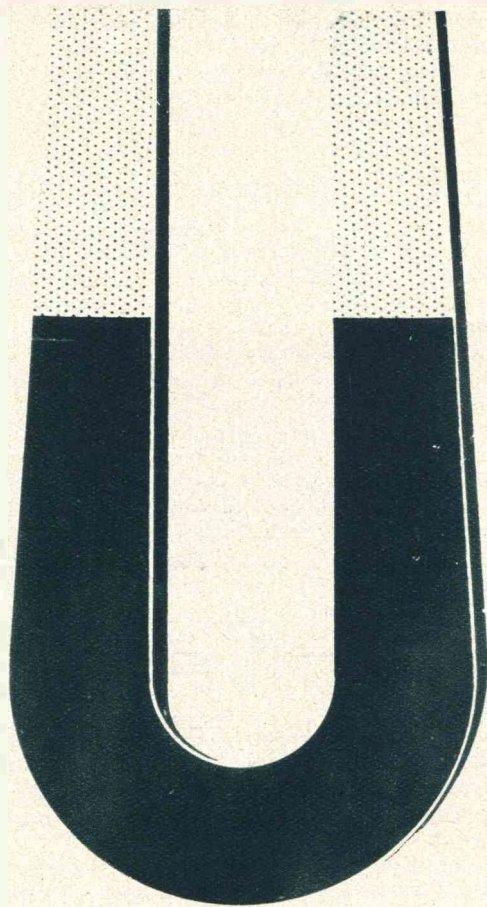
Men neme een Aubergois, die neiging bezit om te gelooven in verborgen schatten, en ook om ze te stelen van de rechtmatige eigenaars....”

Verder las Aubergois niet. Zijn gezicht werd wit, en toen paars, en hij bracht een hand naar zijn keel. Hij voelde daar een knijperig geratel — en toen viel hij bewusteloos voorover, met het hoofd op de „handleiding”.

Het huisje van de heks.

ALS EEN ONTZAGLIJKE MAGNEET

Als een ontzaglijke magneet trekt de tentoonstelling **MOEDER EN KIND** tien- en tienduizenden naar Amsterdam, naar de R. A. I.! Tien- en tienduizenden, die enthousiast de mysterieuze wereld van Moeder en Kind binnentreden - en die het R. A. I.-gebouw slechts noode weer verlaten..... Die weken en weken lang nog spreken over het vele, het grootsche, het indrukwekkende, waarmede deze unieke expositie zelfs boven de hoogst gespannen verwachtingen blijft.....

U moet „Moeder en Kind“ zien! Reserveer, met allen thuis, een dag voor het bezichtigen en genieten van dit grootsche stuk cultuurgeschiedenis!

U wordt verwacht in Amsterdam!

U wordt verwacht in de R. A. I.!

Met als attractie: den reusachtigen Weenschen Tuin en de beroemde **BLUE JAZZ LADIES!**

MOEDER EN KIND

Geopend van 10 uur v.m. tot 11 uur n.m.

R. A. I.-Gebouw: 17 Juni tot en met 10 Juli

Schatten van Schoonheid

sluimeren in Uw huid. Gelaatsmassage met Purol wekt ze tot nieuw leven. Een handleiding voor gelaatsmassage ontvangt U gratis bij koop van Purol (doos 30 ct., tube 80 ct.). Alléén bij Apoth. en Drogisten.

L'ORÉAL
DE BESTE ONSCHADELIJKE
HAARVERF!

Accepteer alleen gesloten
hollandse dozen, die de
voor het hollandsche klimaat
geschikte verf bevatten.

N.V. TOILETARTIKELN - MIJ. L'ORÉAL-HOLLAND
Huidestraat 9 AMSTERDAM
Alleenvertegenwoordigers: RICHARD WERNEKINCK & Co
AMSTERDAM

voor uw haar
dagelijks

**O
CAP**
SCHUIMT
EN
WASCHT

zonder water

fijner dan fijn!
ASPACA
VRUCHTENDROPS
5 en 10 cts.

N.V. LONDON CARMEL WORKS — BREDA

De weg
is slecht wan-
neer men lijdt aan

LIKDOORNS

Verwijder ze met

GETS-IT

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

Zenuwpijn verdwenen.

Hoe een dominee verlichting kreeg.

„Ik had een acute zenuwpijn in mijn linker schouder en arm, die ik had opgelopen door mij te veel aan weer en wind bloot te stellen,” schrijft dominee H. E. T. „Het was mij onmogelijk den arm op te tillen om mij te kleeden of anderszins te gebruiken en de pijn was natuurlijk ondragelijk. Alle uitwendige middelen faalden. Maar ik kreeg het weer geheel in orde door de aangetaste deelen warm te houden en elken dag 's morgens vroeg Kruschen Salts te nemen in een glas warm water. Het duurde bijna een maand, maar toen was ieder spoor van pijn geheel verdwenen.”

dragelijke piinen veroorzaakt, doordat het door het geheele lichaam circuleert en de weefsels aantast. Kruschen Salts kunt u gerust vertrouwen; het zal de zaak weer in orde maken. Omdat Kruschen juist datgene bevat wat de natuur noodig heeft om uw inwendige organen weer tot een gezonde, normale werking terug te brengen.

Kruschen Salts

Zenuwpijn is een voorbeeld van wel een dozijn soortgelijke kwalen — sommige minder, andere weer heel ernstig — die alle voortkomen uit onzuiverheden in het bloed. En het is het onzuivere bloed dat die on-

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

DE BRUUT

DOOR
DOUGLAS
NEWTON

I. DE PASSAGIERS

Toen de kleine motorboot langs den aanlegsteiger schuurde, stond de halve bonte bevolking van Saluce op de kade. Al de nietsdoeners en straatlijpers van de kleine, smerige, door de zon verzengde Zuid-Amerikaansche haven waren te zamen gestroomd om de dwazen te zien, die hun leven hadden gewaagd om bij zoo'n gevaarlijke zee het groote stoomschip te verlaten. Daar de toeschouwers bijna allen zonder onderscheid Dago's waren (Dago's zijn halfbloeden van Spaansche, Portugeesche of Italiaansche afkomst, die meestal het ongereede gedeelte vormen van de bewoners in deze streken), popelden zij van ongeduld bij het vooruitzicht eenige slachtoffers flink te kunnen plukken.

Er werd gedrongen en gevochten onder de halfgekleede mannen om maar een plaats vooraan te kunnen verkrijgen. Zij schreeuwden allerlei verleidelijke aanbiedingen naar 't gezelschap van vier, dat zich in de motorboot bevond. Wanneer een van de kerels zijn vervaarlijke stem opzette, liet hij dit vergezeld gaan van het heen en weer zwaaien met een opgevouwen kleed, als bewijs dat hij voor zijn taak was berekend. Deze kleeden werden geplaatst tusschen den schedel en de bagage, die in deze streken steeds op het hoofd wordt gedragen.

Met de kalmte en onbewogenheid van den echten Engelschman keek Paul Glen naar de dringende en duwende mannen en hij vond dat dit schouwspel wonderveel overeenstemde met de tafereelen, die dikwijls te zien zijn in de apengalerij van een dierenpark.

Het was in elk geval interessant, al die drukte en beweging vanaf de motorboot gade te slaan. Het werkte als een nieuwe sensatie: deze eerste indruk van een vreemd land met andere zeden en gewoonten, andere menscentypen en — geuren. Minder aangenaam werd de toestand, toen het gezelschap er zich middenin bevond. De kerels schreeuwden, gilden en gebaarden om hen heen in een verbijsterende wanorde. Slechts door krachtig en snel optreden, waarbij zij tevens van hun lichaamskracht gebruik maakten, gelukte het Paul en Bevis Probyn te voorkomen, dat al te begeerige handen de tassen en koffers, waaruit hun vrij omvangrijke bagage bestond, weggrepen.

Zij zouden in deze pogingen waarschijnlijk volledig zijn geslaagd, indien er niet plotseling en onverwacht een wending had plaats gevonden. Zonder dat het kleine gezelschap er iets van had bemerkt, waren eenige mannen, die zich in de motorboot bevonden en kennelijk eveneens tot het Dago-type behoorden, aan wal gestapt. Zij voegden zich bij de anderen en fluisterden haastig eenige woorden. Een signaal — en de geheele groep wierp zich tusschen hen, die om de reizigers heendrongen. Zij werden zonder meer opzij geworpen en velen, waarschijnlijk de minst brutalen, weken verschrikt terug. Als een zwerm wierpen de mannen zich op de bagage en onder de kreten, dat zij de koffers wel voor de heeren zouden dragen, plaatsten zij de verschillende stukken reeds op hun hoofd.

Door dezen aanval was het kleine gezelschap overweldigd. Het was verslagen door den ijver van Zuid-Amerika, waartegen niets scheen te kunnen worden uitgericht. Paul Glen trachtte ontzag in te boezemen met zijn zware, indrukwekkende, doch beschaafde stem:

„Wat beteekent dat toch? Wij willen niets met die menschen te maken hebben. Het is ongehoord, een dergelijke handelwijze. Vertel hun dat, Bevis. Vertel hun dat, Jennifer.”

Bevis Probyn, dik, inschikkelijk, vriendelijk en bovendien uiterst kalm, „vertelde het hun” in vloeiend Portugeesch. Hetzelfde deed Jennifer. Doch het bleef zonder uitwerking. De mannen zwermden als wilde katten om de koffers en tassen, al rukkend, schreeuwend en vechtend.

Lilias Seyler, gracieus van gestalte, koel en onbewogen, glimlachte:

„Je kunt dien vloed niet tegenhouden met een gebaar. Het lijkt mij beter ze hun gang te laten gaan en van ons af te spreken, zoodra wij aan boord van den schoener zijn.”

„Zij gaan hun gang al,” lachte Jennifer Daun. „Blijf dicht bij de geldtassen, Paul, dat is alles wat wij thans kunnen doen.”

De ongewenschte kruiers liepen langs de haven. De mannen twistten en vochten nog steeds om de bagage. Het gezelschap trachtte zoo veel mogelijk den vrede te bewaren. Allen liepen in de richting, waar een flinke schoener aan den wal lag gemeerd.

Toen, geheel plotseling, sloegen zij een andere richting in. De dragers hadden zich afgewend en drongen onder luid geschreeuw en in de grootste verwarring een lange, lage, donkere vrachtlods binnen, die door groote hoeveelheden onregelmatig opgestapelde goederen veel overeenkomst vertoonde met een doolhof.

„Niet daarheen! Niet in die richting!” riep Paul. „De schoener — bliksems... Wat is „Ga naar den schoener” in het Portugeesch, Bevis?”

Bevis had dit reeds op luiden toon uitgeroepen, doch zonder resultaat. De dragers waren dringend en duwend de duistere ruimte van de lods binnengegaan en daar waren zij blijkbaar onder elkaar in een hevigen twist gewikkeld. De Dago's waren in een oogwenk een kluit van elkaar aanvallende, moordzuchtige, woedende mannen.

Het geschreeuw en getier, waarmee dit alles vergezeld ging, verhoogde de verwarring, die mede was ontstaan door den plotseligen overgang van het scherpe zonlicht in het halfduister van de lods. Het gezelschap voelde zich ten einde raad. Zij werden van de eene zijde naar de andere geduwd, alsof zij zelf ook tot de groep van vechtenden behoorden.

Slechts Bevis behield zijn tegenwoordigheid van geest. Hij kende Zuid-Amerika. Hij begreep het.

„Het is een truc,” riep hij. „Kijk uit, Paul. Het is een truc om ons het geld afhandig te maken.”

Zijn gespierde arm schoot snel uit en een Dago, die juist naar een van de tassen greep, sloeg tierend achterover.

Toen vocht iedereen.

Zij schenen plotseling alle onderlinge geschillen te zijn vergeten. Zij keerden zich wonderlijk eensgezind tegen het gezelschap. Het was nu zonder twiifel, dat alles te voren was afgesproken.

Paul en Bevis stonden wijsbeens over de tassen en sloegen naar rechts en links. De tierende bende drong meer en meer op hen aan. Paul stootte met beide vuisten tegelijk van zich af, terwijl Bevis met zijn linker een tegenstander van zich afhield en met zijn rechter een beslissenden slag toebracht.

Drie Dago's vielen terug en werden als opgeslokt in den troep, die meer en meer opdrong, ondanks dat het vuistlagen regende en zelfs Jennifer en Lilias met hun parasols op de woedende, verdierlijke gezichten sloegen.

Links en rechts vielen een paar van de kerels onder de volgens alle regelen der bokskunst toegebrachte stooten van de beide Engelschen en de bende week even terug. Een stem gilte een bevel en het uitvaagsel maakte zich opnieuw gereed om aan te vallen.

„De revolvers,” hijgde Paul en hij greep naar zijn wapen op de heup.

„Nog niet,” riep Bevis terug. „Dat beteekent arrestatie. Dan spelen wij hun in de kaart.” Zijn vuist schoot weer met kracht uit en een te roekelooze kerel sloeg ruggelings tegen den vloer.

Toen schreeuwde hij:

„Ja, nu de revolvers... Zij hebben hun messen getrokken.”

In een dozijn handen blonken de lange, kromme messen. Deze werden dreigend opgeheven, gereed

om te steken of met handigheid te worden geworpen.

„Zij bedreigen ons,” schreeuwde Bevis. „Vóór de meisjes, Paul, ze gaan gooien met die vervloekte messen... Vlucht, achter een stapel balen.”

„Wij kunnen het geld niet achterlaten. Dat gaat niet!” riep Jennifer.

„Wij worden allen vermoord, als we het niet doen,” klonk Bevis' stem.

Een mes vloog hem rakelings over het hoofd. Op hetzelfde oogenblik schoot hij zijn revolver af.

De bende week even terug, slaakte een oorverdoovend gehuil en stormde op hen af...

Toen bevond zich plotseling te midden van hen een groote man, die links en rechts vuistlagen uitdeelde.

Hij was plotseling verschenen, niemand had hem de lods zien binnenkomen. Hij was groot van gestalte en scheen over buitengewone kracht te beschikken. Zijn groote handen sloegen links en rechts, terwijl hij zich een weg baande door de bende. Als zijn vuist uitschoot, kwam even later eenige meters verder een Dago met een harden slag op den vloer terecht. Hij hakte zoo op de bende in, dat zij weldra uit elkaar was geslagen. Een wilde paniek scheen zich van hen meester te maken. Een verschrikte stem huilde: „O Diabo... O Diabo, Martino!”

Een angstig gegil weerklonk hierop. De woorden werden herhaald in verschillende verschrikte toonaarden.

Martin de Duivel was ongetwijfeld geen man om mede te spotten. De bende verdween als bij tooverslag in het duister van de lods. Enkele moedigen waagden het nog naar een paar tassen te grijpen.

„De tassen,” riep Bevis. „Laat ze niet wegnemen... vol geld...”

De zware man deed een sprong naar de enkele overgeblevenen. Wat hij deed geschiedde te snel om het te kunnen volgen, doch twee mannen vlogen met groote snelheid achteruit, vielen en bleven onbeweeglijk liggen. De overigen renden als bezetenen weg.

De zware man stond thans alleen bij de tassen en keek naar het kleine gezelschap. Zijn groote kracht boezemde hun ontzag in. Zijn vierkant gelaat — „uitgesneden in een blok hout door een amateur met een bot mes”, luidde Glen's spottende opinie — met de krachtige kaak, den vastberaden mond, plooiende huid en doordringende oogen, toonde een onvriendelijke uitdrukking.

Er lag in zijn oogen een minachtende blik bij het zien van de gedistingeerde kleding, die door het gezelschap werd gedragen. Van hen keek hij naar de koffers. Hij schopte er met zijn voet tegenaan.

„Geld — in welken vorm?” vroeg hij met een eigenaardig kalme en beschaafde stem. „Specie?”

„Gouden ponden,” zei Bevis. „Maar — eh — u kwam juist op tijd. Wij zijn u buitengewoon dankbaar.”

„Daar hebt u ook wel reden toe,” spotte de zware man. „Menschen als u wandelen met twee tassen gevuld met gouden ponden rond — en dan hier! Wat voor een waanzinnig gezelschap stelt u voor?”

Jennifer antwoordde koel:

„Wij zijn hier aan land gegaan om ons in te schepen op den schoener, de „Evelyn Hope”.

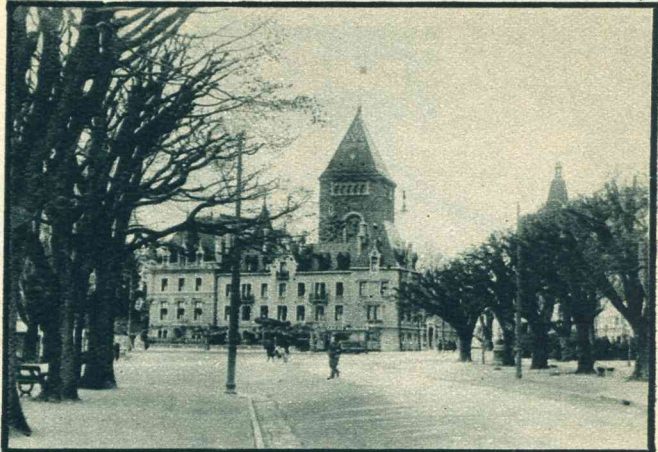
De zware man staarde haar in de grootste verbazing aan.

„Groote hemel!” barstte hij uit. „Mijn passagiers!”

II. ALS CIPRIANO GLIMLACHT

Er heerschte een onaangename stilte na de uitbarsting van den zwaren man. Bevis Probyn zag hem rustig aan met zijn kalmen, scherp blik en was er zich van bewust, dat het gezelschap door een zekere onrust was bevangen.

No. 1

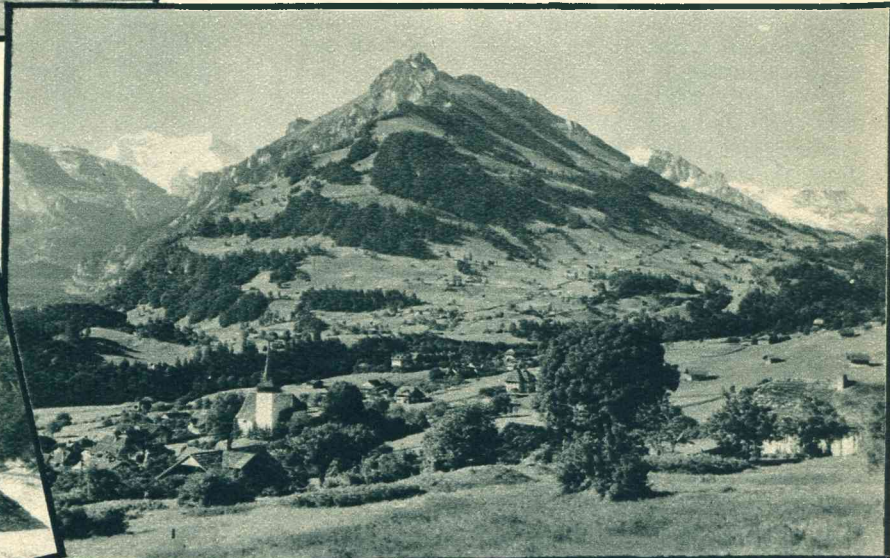
LAUSANNE-OUCHY. Foto van 't hotel „Het Kasteel d'Ouchy", waar de conferentie van Lausanne gehouden wordt. Hier ook werd het verdrag tusschen Turkije en Griekenland geteekend.

KLOSTERS. Het electrisch verwarmd strandbad.

FRÜTIGEN. Zuidelijk panorama (Kandertal en Engstligental).

KLOSTERS. Alpinist in de grandiose bergwereld van de Silvretta-gletscher.

REISRUUBRIEK

Deze rubriek komt in een gecombineerde oplaat van 225.000 ex. Voor adv. wende men zich tot de adm. v.d. blad

BERGÜN. Aan den Rhätischen spoorweg.

Brengt gelukkige dagen door in Hotel **BAD RAGAZ** „TAMINA" in het heerlijk gelegen Pensionsprijs voor zeven dagen incl. kurtaxe en bediening f 42.50 en f 47.50

BERGÜN 1400 M. **HOTEL KURHAUS** (Graubünden). Voor den Familiehôtel met prachtig park. Vernieuwde wind beschut strandbad. Tennisbanen. Pension vanaf Zw. Frs. 11.-

GRIMMIALP **GRAND HOTEL** **BERNER OBERLAND** Ideaal Zomerverblijf 1260 Meter boven zee Natuurpark, Pension Fr. 11.-. - Tennis, Garage, Postauto. - Vraagt prosp.

LUGANO bij station. Heerlijk uitzicht aan het meer. Omg. van palmentuinen. Str. water. Lift. Kamers v.a. fr. 4. Pens. v.a. fr. 11. Zelfde Dir. Erika Schweizerhof. Kamers vanaf fr 3, Pension vanaf fr. 10. Garage **ADLER HOTEL**

Lugano-Paradiso **HOTEL VICTORIA AU LAC** (Zuid-Zwitserland) gerenommeerd familiehotel, direct aan het meer. Pensionsprijs voor kamers m. ultz. o/h. meer, m. balc. Zw. fr. 12-13 bij 1e klas bediening. Prosp. direct op aanvraag. C. JANETT, eigenaar. Filiaal: „Hotel Suvretta Arosa", Pension vanaf Zw. fr. 11.-

LUZERN Den Hollandsche gasten aanbevelen: **HOTEL DIANA**, gerenommeerd huis van den 2en rang, bij het station en de boot. — Kamers met stroomend water vanaf fr. 5.-. Volledig pension vanaf fr. 12.-.

MELCHTAL Brünigroute Obwalden (Zwitserland) **KURHAUS MELCHTAL** 900 M. boven zee Voll. pension vanaf fr. 6.-. Zorgv. bed.

Zwitserland - Graubünden
Pension in alle prijsklassen vanaf Zw. Fr. 7.-
Electrisch verwarmd strandbad

In de middagzon.

Het bleek duidelijk, dat de zware man hen met afkeer aanzag en het vooruitzicht, dat hij ze met zijn schoener moest vervoeren, hem niet erg toelachte. Jennifer Daun had een uiterst koele houding aangenomen, hetgeen gemakkelijk te verklaren viel, daar tot dusverre nog geen man op een dergelijke wijze tot haar had durven spreken. Paul Glen, spoedig geraakt, in het bijzonder wanneer het Jennifer betrof, stond gereed te handelen zooals het een man betaamt, indien deze kerel zijn onbeschaamdheid nog verder zou drijven. Alleen Liliás, koel en onbewogen, scheen vermaak in den toestand te scheppen. Doch dit was dan ook de rol, die zij voortdurend in haar leven vervulde; tegenstand verschaftte haar immer de grootste voldoening.

Met ijskoude stem zei Jennifer: „Bent u kapitein Sondes?”

„Ik ben Martin Sondes,” antwoordde de ander kalm.

„O Diabo Martino — Martin de Duivel,” mompelde Liliás, doch geen van allen sloeg acht op haar.

„Ik ben Jennifer Daun.”

„Dat vermoedde ik reeds,” zei Martin Sondes, zonder eenige vriendelijkheid in zijn toon te leggen. „En u hebt mijn schip gehoord. Daar ben ik eveneens van op de hoogte.” Hij fronste het voorhoofd. „Doch wat ik niet wist is, dat mijn Rio-agent gek is.”

„Luister eens...” begon de woedende Paul Glen.

„En waarom zou uw Rio-agent gek zijn, kapitein?” viel Bevis hem snel doch kalm in de rede.

„Hij schijnt zich inderdaad te hebben verbeeld, dat u mij en mijn schip noodig had voor iets belangrijks — om duidelijker te zijn, voor iets gevaarlijks.”

„En gelooft u niet, dat dit waar is?” vroeg Jennifer, woedend over zijn minachtende houding.

Hij zag haar aan en liet zijn blik glijden over haar slank, gracieus figuurtje, uiterst zorgvuldig en voornaam gekleed, zooals de overige leden van het gezelschap.

„Hoe zou ik dat kunnen?” merkte hij kort op.

Jennifer's oogen schoten vuur. „U moet de feiten aanvaarden, kapitein, ondanks onze verschijning,” klonk ijskoud haar stem. „Het kan u misschien tot troost strekken, dat ook wij door uw Rio-agent zijn misleid.”

„In welk opzicht?”

„Hij zei ons, dat u een heer was.”

De zware man vertrok geen spier van het gelaat. Onbewogen zag hij haar aan. „Een romantische illusie zijnerzijds. Voorname manieren kan men er hier aan deze kusten niet op nahouden.”

„Maar wel gewone beleefde manieren,” viel Paul Glen uit, ziedend van woede. „Het wordt nu toch wel langzamerhand tijd, dat u inziet met iemand anders te spreken dan met uw matrozen.”

Martin Sondes wendde zich onverstoort naar Paul Glen. „Solliciteert u naar een vechtpartij?” vroeg hij kalm. „U zult in mij een goeden tegenstander vinden. Alleen — welke betrekking vervult u in deze gala-voorstelling?”

„Jij onbeschaamde...” barstte Paul los, doch scherp klonk Jennifer's stem: „Paul”, en Paul, die zich herinnerde dat hij niets anders was dan een voorkomend en gehoorzaam lid uit de beste Engelsche kringen, zweeg.

Bevis Probyn zei berispelend: „Kapitein Sondes, u gedraagt zich op een zeer eigenaardige wijze. Uw wijze van ontvangst is heel vreemd en u schijnt iets op ons gezelschap tegen te hebben.”

„Ja, ik heb iets op uw gezelschap tegen,” zei Martin Sondes met nadruk. „Mijn agent deelde mij mede, dat ik gehoord was voor een zeer ernstig, zelfs gewaagd avontuur. Ik tref mijn voorbereidselen voor een dergelijke onderneming. En — ten slotte verschijnt u. Dat is de reden van mijn tegenzin; ik houd er niet van voor den gek te worden gehouden.”

„Was het dan ook voor-den-gekhouderschap, toen u ons zoo juist moest ontzetten uit den benarden toestand, waarin wij ons bevonden?”

„Welke menschen, met een gezond stel hersenen, paradeeren rond met twee tasschen vol gouden

ponden, ten einde diefstalige Dago's in de verleiding te brengen?”

„Dat doen zij, die geen andere mogelijkheid zien een groote som geld mede te nemen, welke elk oogenblik dringend noodig kan zijn in plaatsen, waar geen geld kan worden opgenomen of waar het niet aan te raden is zich met dat doel bij een bank te voegen.”

Martin Sondes staarde den kleineren man een oogenblik aan.

„Dat is logisch geredeneerd,” zei hij met een onverwachten, beschaafden klank in zijn stem. „Doch is het wel verstandig van die menschen om iedereen te laten zien, dat zij tasschen met goud bij zich hebben?”

„Soms kunnen zij daar niet voor zijn,” glimlachte Bevis. „Wij wilden niet, dat ons geheim bekend werd.”

„Doch dit gebeurde toch. Hoe dan?”

„Wij moesten den schurkachtigen eigenaar van die motorboot een groot bedrag betalen om van het stoomschip af te komen.”

„Dat vermoedde ik reeds. Pascobas stelt zijn huid niet voor niets in de waagschaal. Doch ik begrijp, dat het heel wat voeten in de aarde moet hebben gehad.”

„Dat zeker. Zijn helpers spraken met de Dago's, die zich op het stoomschip bevonden, terwijl men bezig was onze bagage in de boot neer te laten. Het feit, dat wij iets van groote waarde in de brandkast van het schip hadden, moet aan de mannen van Pascobas zijn overgebracht. Overigens moet onze bezorgdheid over die twee tasschen hen wel opmerkzaam hebben gemaakt.”

„Het verwondert mij, dat Pascobas zelf geen zin had in de tasschen.”

„Dat had hij ook,” zei Bevis. „Hij trachtte ons wijs te maken, dat het te gevaarlijk was de haven met zulk een zee binnen te loopen. Hij wilde ons verderop in de baai aan wal zetten.”

„Ja, in de wildernis zou een berooving gemakkelijker zijn gevallen,” zei Martin Sondes. „Hoe hebt u hem tot andere gedachten kunnen brengen?”

„Paul — Paul Glen hier — hield zijn revolver

geregeld op Pascobas gericht. Hij vertoonde toen plotseling wonderen van stuurmanskunst en bracht ons behouden in de haven."

"Dat was heel goed van Paul Glen," zei Martin Sodes. Paul werd woedend bij deze kalme, goedkeurende woorden. Hoe durfde die schoft op zoo neerbuigende wijze tot hem spreken. Doch Martin Sodes dacht reeds niet meer aan hem. Zijn blik gleed wederom snel over het gezelschap en over de bagage.

"Het is een bezoeking," zei hij kort, "doch wij zullen trachten ons er doorheen te slaan."

Hij wendde het gelaat naar een groep mannen, die in een der deuopeningen van de loods bij elkaar stonden. Hij was blijkbaar van plan een order te geven, doch voordat hij dit had gedaan, viel zijn blik op een langen, mageren persoon, die overtuigend tot eenige anderen stond te praten. Even bleven zijn oogen op dien man rusten; toen stiet hij een korten lach uit.

"Ja," zei hij, "en hoe sneller wij handelen, des te beter is het."

Hij riep met luide stem een order, die veroorzaakte, dat eenige mannen naderbij traden voor de bagage.

Jennifer, koel en vastberaden als een beleedigde prinses, voorkwam dit.

"Eén oogenblik, kapitein Sodes," zei zij. "Indien deze mannen komen om onze bagage naar uw schip te brengen, kunt u die opdracht wel intrekken. Wij gaan niet naar uw schip."

Martin Sodes wendde zich tot haar. Zijn gelaat vertoonde niet het minste spoor van ergernis; integendeel, het was of er een trek van vrolijkheid op zijn gelaat lag.

"Ik vrees, dat u geen andere keus openstaat, Miss Daun," zei hij.

"Dat zullen wij wel zien," zei zij koel. "Bevis, laat die mannen van onze bagage afblijven."

"Wie moet ze dan vervoeren?" vroeg Martin Sodes. "De dragers, die zoojuist hebben geprobeerd u te berooven?"

"Er zullen toch zeker in Saluce nog wel eenige eerlijke menschen te vinden zijn," antwoordde Jennifer koel.

"Het is mogelijk," zei Sodes kalm. "Doch ik veronderstel, dat die twee tasschen met goud dit zullen verhinderen."

"Dat zullen wij dan maar afwachten," zei het mooie meisje uit de hoogte.

"En waar bent u van plan heen te gaan?" vroeg de kapitein weer.

"Er bestaan hotels," antwoordde Jennifer.

"Mijn beste Jennifer," riep Bevis Probyn, die Zuid-Amerika kende, uit, "je wilt toch zeker onder de huidige omstandigheden het gevaar niet tarten door je verblijf te nemen in een hotel in een plaats als deze?"

"Ik geef de voorkeur aan het gevaar," zei het meisje koppig.

"Bij het aanbreken van den morgen is u de keel afgesneden," zei Martin Sodes zoo volkomen onbewogen, dat allen met afgrijzen werden vervuld.

Paul Glen slaakte een kreet van woede over de brutaliteit van dien man, doch Lillas lachte zacht en Bevis wist waarom zij lachte. Jennifer was geschrokken door de ruwe opmerking en had al haar hooghartigheid verloren. Martin Sodes, de ruwe, heftige kerel, scheen volkomen te hebben ingezien, hoe hij tegenover dit koppige meisje moest optreden.

"Dergelijke pogingen om mij te doen schrikken..." begon Jennifer met trillende stem.

"Doen u ook schrikken, Miss Daun," viel Martin Sodes haar scherp in de rede. "U hebt voldoende verstand om te erkennen, dat hetgeen ik zeg waarheid is. Volgens uw meening ben ik een ruwe, grove vent, een brutale kerel, doch juist daarom weet u, dat, ondanks het pijnlijke in mijn woorden, deze niets anders dan de zuivere waarheid bevatten. U bevindt zich hier in een gevaarlijke plaats, Miss Daun, en onder gevaarlijke omstandigheden. Ik zeg u, dat in dit broeinest van roovers en moordenaars uw leven geen cent meer waard is, indien u weigert aan boord van mijn schip te gaan."

"U hebt dit onmogelijk gemaakt," zei Jennifer, doch niet meer zoo beslist als in den aanvang.

Martin Sodes zag haar een volle halve minuut scherp aan en zei toen rustig:

"Het spijt mij, dat ik op een dergelijke minderwaardige wijze over uw zaken heb gesproken, Miss Daun. Ik begrijp, dat het inderdaad een aangelegenheid van gewicht moet zijn, die een vrouw als u van huis voert naar een plaats als deze."

Lillas Seyler glimlachte. "Beminnelijke, bewonderenswaardige bruid," dacht zij. "Zóó onhebbelijk, en toch tevens weer ruim genoeg van opvatting om volkomen verontschuldiging aan te bieden."

Jennifer voelde dat wellicht ook, doch zij bleef zwijgen. Martin Sodes vervolgde kalm:

"Het zal gevaarlijk voor u zijn om hier te blijven. Wat kunt u anders doen? U is afgesneden van de overige wereld, want de mailboot komt niet eerder terug dan over drie weken. In dien tijd is u beroofd, gedood en begraven. Dat mag misschien fantastisch klinken, doch geloof u mij, ik weet het."

"Er zijn nog andere schepen," zei Jennifer zacht.

"Die zijn er," zei Martin Sodes, terwijl een kleine, bijna onmerkbaar glimlach om zijn lippen speelde. "Andere schepen en andere kapiteins. U zult ze beminnelijker vinden, beminnelijker dan mijn lompe persoonlijkheid. Zij zullen op de meest hoffelijke wijze, met u aan boord, het ruime sop kiezen, u op hun gemak berooven en uw lichamen over boord werpen — alles op de meest hoffelijke wijze. Het is een van de karakteristieke eigenschappen van dit land, dat zelfs de gewoonste moordenaar de gratie en zwier over zich heeft van 'n Spaansch edelman."

Hij zweeg een oogenblik en zag allen kalm en onbewogen aan.

"Zooals u ziet, bezit ik geen manieren. Blijkbaar ben ik niet in staat, hun dat na te doen. Ik meen echter, dat u geen kapitein huurt op grond van zijn kwaliteiten als man in gezelschap. U hebt mij toch niet gehoord om eens gezellig en interessant te kunnen praten. U had een gevaarlijke onderneming voor mij. Ik ben gewend aan gevaarlijke ondernemingen. Ik zal dit karweitje ook opknappen."

(Wordt voortgezet.)

Gekroonde kraanvogel.

VOORZICHTIG MET KINDERVOETEN!

ERWIN WASEY

Alleen in schoenen, waarin de kindervoet ligt zoals hier aangegeven, krijgen de jonge voeten gelegenheid, zich te ontwikkelen zoals de Natuur dit wil. Kindervoeten kunnen door verkeerd schoeisel voor het leven worden bedorven. Preventor schoenen geven ruimte, waar ruimte nodig is (1) en steun waar steun nodig is (2), terwijl ook de korte hielpartij den voet den juiste stand geeft (3). Zij voorkomen daardoor voeteuvelen en voetongemakken en geven aan voeten en beenen een gezonden stevigen stand. Preventor kinderschoenen passen in onzen tijd van groter zorg voor het kind! Ze zijn prachtig van model, ijzersterk en niet duurder dan gewone kinderschoenen. Laat Uw kinderen opgroeien tot menschen met gezonde voeten en stevige, rechte beenen.

BELANGRIJK!

Preventor schoenen hebben twee maten. Wanneer zij voor de snel groeiende voeten te klein worden, maakt Uw „Preventor“-winkelier ze gratis opnieuw passend. Dus geen knellende of te vroeg afgedankte schoenen meer.

★ Vraagt voor voeten, die reeds neiging toonen, zich niet op de juiste wijze te ontwikkelen. „Preventor-Corrector“. Deze schoenen hebben een corrigerenden invloed en voorkomen verder onheil.

Preventor

DE JUISTE SCHOEN VOOR GROEIENDE VOETEN

N.V. „WOTANA“ SCHOENFABRIEK, NIIMEGEN

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. Vraagt kosteloos broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

100 Sigaren à f 6.-

(10 cts. kwaliteit) midden-groot penaalmodel in fijne Sumatra of Vorstenlanden, rechtstreeks van de fabriek: Engelschesteg 12, A'dam. Voor het afhalen van sigaren geopend van 8 tot 6 uur. Franco door geheel Nederland.

S. Vigeveno - Amsterdam
Engelschesteg 12 - Telefoon 47327

„Zij“ CRÈME

beschermt
Uw huid tegen felle Zon

Sluit U aan bij den M.O.B.

(MONDORGEL BOND)

omvattende mondorgels en daarbij te gebruiken instrumenten

Elk lid ontvangt maandelijks gratis een Orgaan, waarin o.m. is opgenomen Clubnieuws, Muziekcursus en Muziekbijlagen. De Bond verschaft gratis voorlichting bij oprichting van clubs, samenstelling en keuze van instrumenten. Contributie 1 cent per lid per week.

Vraagt prospectus en proeforgaan bij den Secretaris
S. SMEELE, KRUISSTRAAT 33 - HAARLEM

Weigert namaak!

Vraagt de echte Poeders en Tabletten! Echt zijn zij alleen, wanneer op de verpakking de naam van den fabrikant in nevenstaande handtekening voorkomt.

Amijnhardt

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“

Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen- en Volksverzekeringen

30

Jaar lang

zijn de bekende Aspirin-Tabletten in den handel. Sedert 30 jaar bestrijdt men verkoudheidsziekten, reumatiek en alle soorten pijn met Aspirin-Tabletten. U kunt dus het volste vertrouwen in dit middel stellen.

ASPIRIN eenig op de wereld
Let op den oranjeband. Prijs 75 cts.

„THE MARMET“

De „Lichtste Wagen“ der wereld.

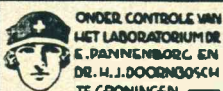
Alléén verkrijgbaar bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
OPRUIMING:
Kinderwagens vanaf f 22.50
Vouww. m. kap „ - 15.-

Bekend maken wat ge hebt aan te bieden, is omzet vergrooten

medicinale

VS

PEPER-MUNT

ook in rollen

W. VAN SLOOTEN-LEEUWARDEN

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van het reeds meer dan 40 jaren in den handel zijnde **Maagpoeder Boom**

Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

Brandende Voeten

Neem een Trannosan Voetbad

Daar, stoken is zijn lust en zijn leven. Jaag dien kwelgeest van brandende, pijnlijke en doorgelopen voeten op de vlucht door Trannosan Voetbad van Prof. Dr. Polland.

Een weldaad voor een ieder, die veel moet lopen en staan. Een golf van welbehagen gaat door Uw gehele lichaam, als U een Trannosan Voetbad neemt.

De 14 minerale zouten en stoffen van dit voetbad, uit de meest geneeskrachtige bronnen bevatten een Rijkdom aan koolzuur en zuurstof, die bij het baden actief worden.

Zij bevrijden Uw lichaam van de kwade, vergiftige sappen en stoffen, die zulk een belemmering voor de gezondheid zijn.

Koopt nu een doosje voor 6 voetbaden voor slechts 45 cts. bij elken goeden drogist of apotheker en versterk de pezen spieren en zenuwen van Uw voeten. Doe het nog heden, uitstel is afstel.

Trannosan Company

Verlaatsstraat 52 56 - Rotterdam
Parijs - Brussel - Berlijn - Londen

Likdoorns: Verwijder deze pijnloos en zonder gevaar door Trannosan Likdoorn en Eelt Remedy van Prof. Dr. Polland. 45 cts. p. doosje voor veelvuldig gebruik.

Voeten, moe van 't staan en gaan Worden sterk door Trannosan

Een rijkdom van minerale zouten in tabletvorm

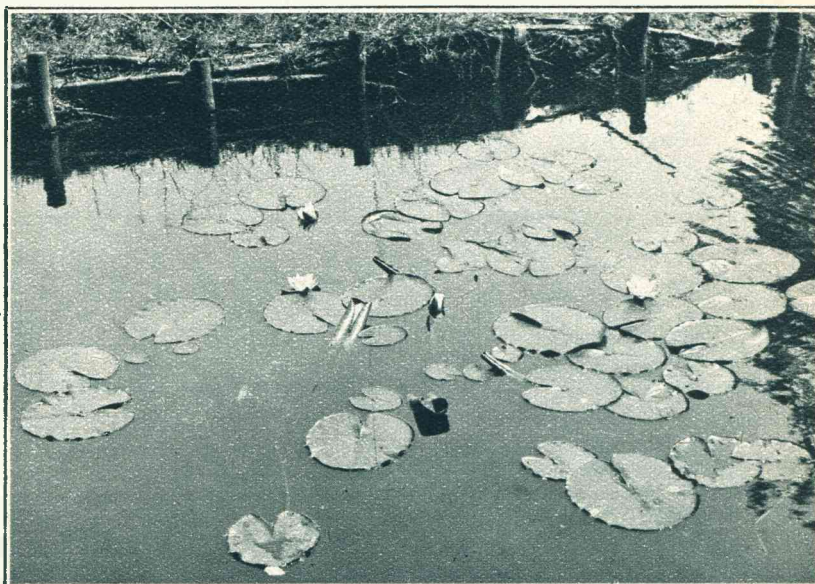
302 b

De Loosdrechtsche plassen, een dorado voor watersportliefhebbers, uit de lucht gezien.
(foto K.L.M.)

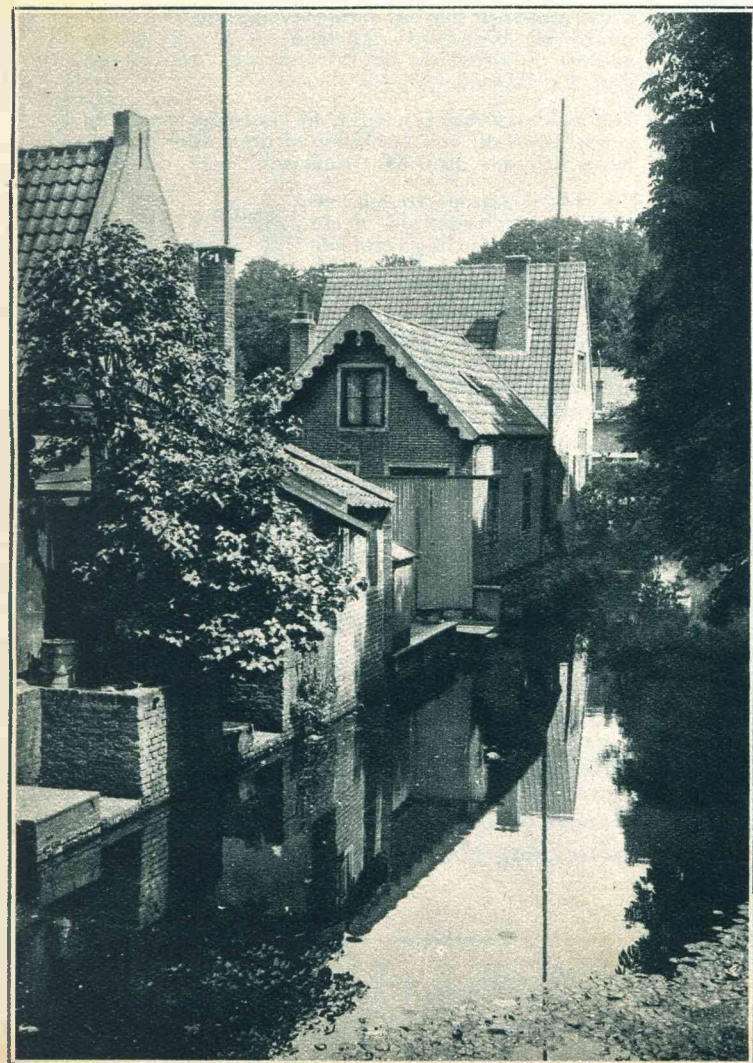
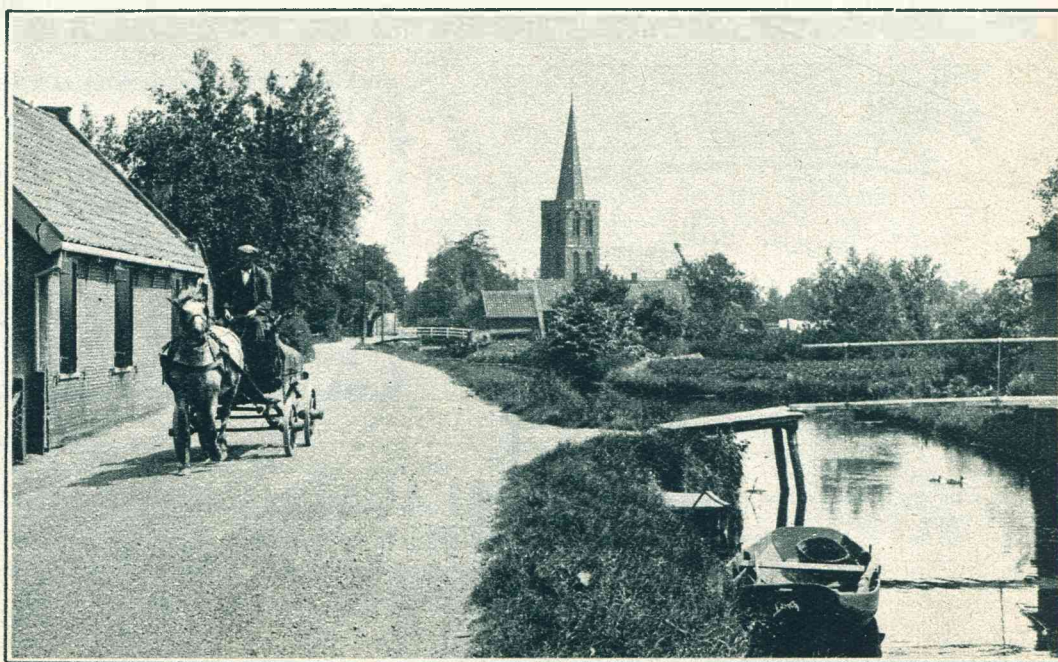
RONDOM LOOSDRECHT

Bloeiende waterlelies, die in grooten getale drijven op den spiegelenden waterbloeer.

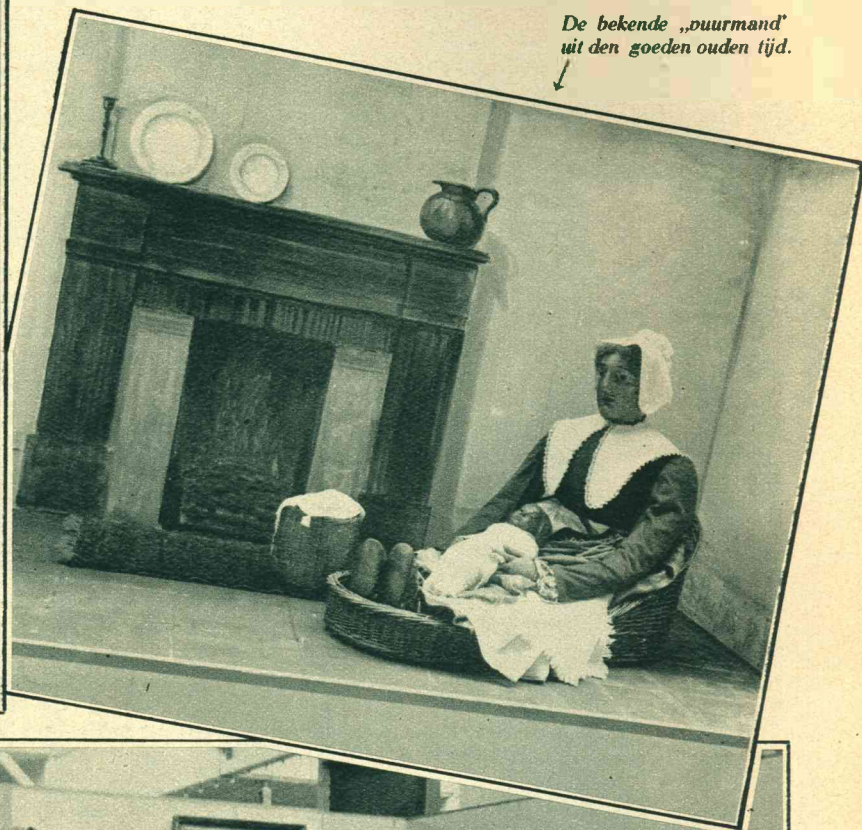
Aan de vaarten
van 's Graveland.

Landschapschoon bij
Loosdrecht. De toren
van de Hervormde kerk
op den achtergrond.

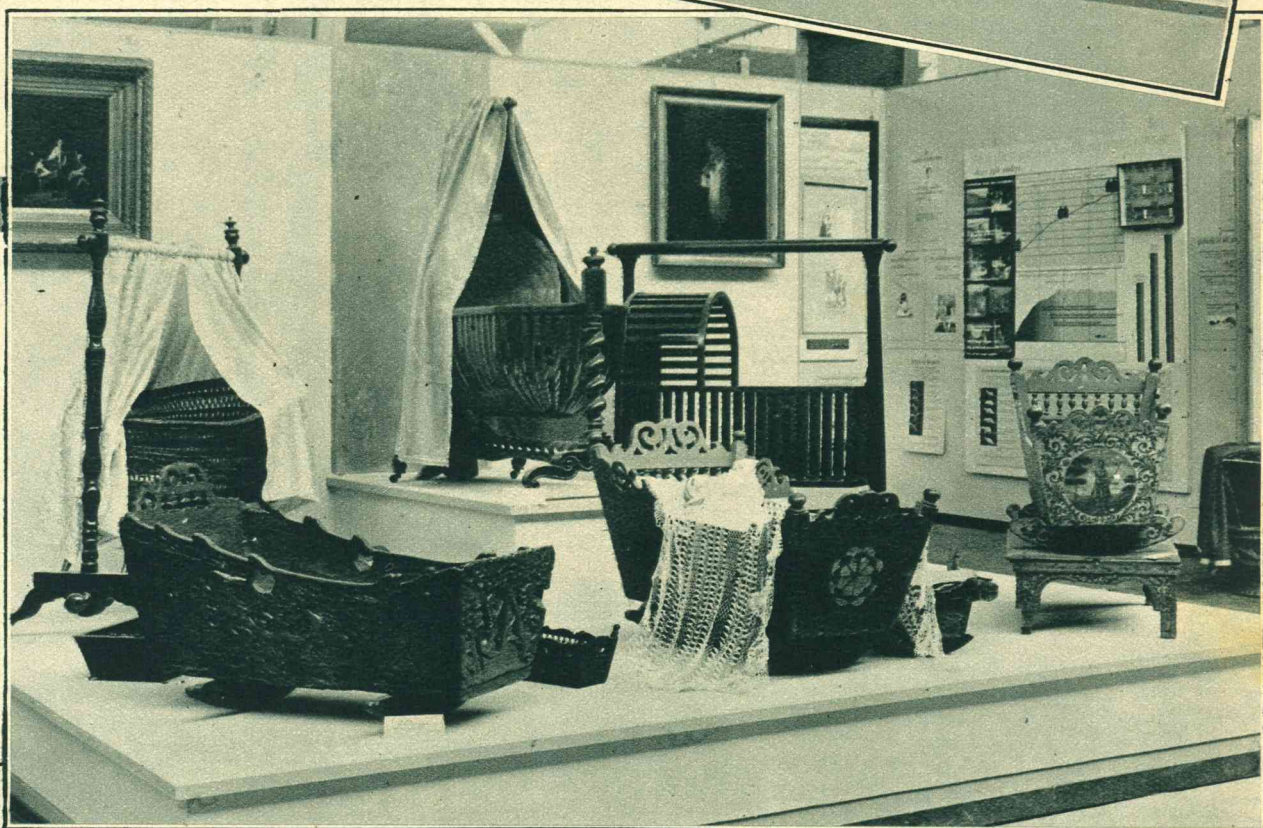
Een uitstekend nagebootste „Onbewoonbaar verklaarde woning”
— een voorbeeld van ongewenschte woningtoestanden.

De bekende „puurmand”
uit den goeden ouden tijd.

Moeder en Kind

Wij brengen op deze bladzijde enkele fotografische indrukken van de tentoonstelling „Moeder en Kind”, in het R.A.I.-gebouw te Amsterdam. Zonder overdrijving mag gezegd worden, dat de hoofdstad in langen tijd niet zulk een leerzame expositie binnen haar grenzen heeft gezien. De groepsgewijze indeeling

Zaansche en Geldersche wiegen uit de negentiende eeuw.

Een deel van de stand:
„Moeder en kind op Java”.

der onderwerpen, die op moeder en kind betrekking hebben, is zeer overzichtelijk en zorgt er voor, dat de belangstelling voor de bezoekers niet verflauwt. Men krijgt thans op de R.A.I. uitstekende lessen in hygiëne en zuigelingenverzorging, terwijl bovendien een ruime plaats is ingeruimd aan de vrouw werkzaam in beroep, buiten het huisgezin. Betreffende het jeugdwerk, sport en spel, kinderverzorging in de Koloniën, het kleuterwerk, om nog maar te zwijgen van de interessante voorstellingen omtrent allerlei vormen van bijgeloof bij de opvoeding van het kind, zijn interessante stands ingericht. En zeer de moeite waard is ook de prachtige fotocollectie, die hier bijeen is gebracht.

ZON IN HET BOSCH

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm. : N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs : p. week 12½ cent ; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f 1.625 ; per post ook voor Ned.-Indië f 1.75 ; Voor het overige buitenland f 2.25 of f 2.50 : Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.